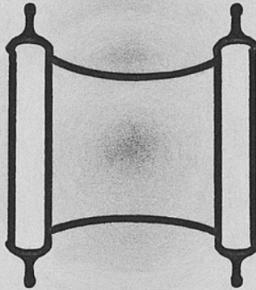

בס"ד

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט תִּפְדָּה כָּ

Dedicated To:

Anonymous

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

ציוון במשפט תפלה כו

Introduction

This profound discourse by the Mitteler Rebbe, Rabbi Dovber of Lubavitch (1773–1827), son of the Alter Rebbe and second Rebbe of Chabad, was known for his exceptionally deep and expansive mystical teachings. In this maamar, he explores the difference between garments of mitzvos and Torah, the nature of divine light as it enters finite vessels, and the transformation that occurs when physical actions are refined and spiritualized. Drawing on Kabbalistic and Chassidic concepts, the Rebbe dissects the structure of spiritual garments—how mitzvos form external coverings and Torah becomes an essential garment—and how the soul ascends and sheds coarse influences in the World to Come. Ultimately, he reveals that the lowest level of deed (action) holds the greatest potential for revealing divine pleasure, provided it is purified and elevated through intention and refinement. This maamar serves as a foundational meditation on teshuvah, spiritual garments, and the soul's journey through this world and beyond.

With G-d's help, Parshas Devarim, Shabbos Chazon.	בעז"ה פ' זברים שפת חזון
<p>“Zion shall be redeemed with justice,” etc., “Tziyon” with a cholam, etc.—for behold, the point of cholam is above the letters, and through this the cholam is distinguished above all the other vowel points. For all other points are beneath the letters, such as the kamatz, chirik, segol, etc.—only the chirik is beneath the letter, the melupum is within the letter, and the cholam is above the letter.</p>	<p>ציוון במשפט תפלה כו', ציוון בחולם כו', כי הנפה נקודות החולם היא בראשי אתנו ובה נבדל מחלוקת החולם מפל הנקודות כי כל הנקודות הפה מחלוקת קאות במו קאץ וחריק וסגול כו' רק החריק הוא מחלוקת קאות ומהלפם בתוך הקאות והחולם על גבי הקאות.</p>
<p>And the concept is as is known: the nekudos (vowel points) are in Chochmah (Wisdom), and the cholam is in the level of Kesser that is within Chochmah. For through the nekudos that are beneath the letters, there is connection and explanation of the letters to one another. And this is the level of light and vitality within them, from their hewn source in Chochmah. As is known, in every combination of letters there is the light of Chochmah and intellect, which is their source. And according to the particular pattern of that intellectual light, the letters will be formed in just such combinations.</p>	<p>וְהַנְּבָנָן הַוָּא כִּידְעֹעַ שְׁהַנְּקֻדּוֹת הַוָּא בְּחַכְמָה וּבְחֹלוּם הַוָּא בְּבִחְנִית הַכְּתָר שְׁבַחַכְמָה כִּי עַל בְּדֵי הַנְּקֻדּוֹת שְׁתַחַת הַאֲוֹתִיוֹת יֵשׁ חִיבָּר וּפְרֹוּשׁ לְאֲוֹתִיוֹת זוֹ עִם זָה וּבְרִי זוֹ הַבִּחְנִית אָוֹר וְחַיּוֹת שְׁלָקָם מַחְקָוָר חֹזְבָּם בְּחַכְמָה כִּידְעֹעַ דְּבָכָל צִירּוֹפִי אֲוֹתִיוֹת יֵשׁ אָוֹר חַכְמָה וּשְׁכָל הַמְּקוֹר לְקָם שְׁלָפִי אָוֹן אָוֹר הַשְּׁכָל דְּוֹקָא, כְּדֵי יַתְהִירוּ הַאֲוֹתִיוֹת בְּצִירּוֹפֵיהֶן כְּאַלְוָן דְּוֹקָא</p>
<p>Just as we observe with every concept of intellect that it naturally gives rise to combinations of letters in thought that arise automatically and are aligned with the nature of that particular intellect. However, the combinations are not comprehensible, for without vowel points one cannot combine them at all according to the way the intellectual light radiates within them. And one might</p>	<p>וְכָמוֹ שָׁאַנוּ רֹואִים בְּכָל שְׁכָל שְׁיִשׁ לֹא צִירּוֹפִי אֲוֹתִיוֹת בְּמִתְּשִׁבָּה שְׁמַתְּהִוִּים מְאַלְמָם וּמִוִּיחָדִים לְפִי אַפְּנָן הַשְּׁכָל דְּוֹקָא כֹּו, אַכְל אַיִן הַצִּירּוֹפִים מְבָנִים כִּי בְּלֹא נְקוּדוֹת לֹא יַכְלֵל לְצִירָה כָּל כְּפִי אַפְּנָן הָאָרֶת הַשְּׁכָל שְׁבָהּ וּיַכְלֵל לְצִירָה אַוְתָן בְּאַפְּנָן שִׁיְהִיה הַפְּקָד הַשְּׁכָל לְגַמְּרִי.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

combine them in a manner that is completely opposite to the true intent of the intellect.	
However, the nekudos that join together each word function only in accordance with the true light of intellect within them, without any addition or distortion at all, as is known. Thus, the root of the nekudos lies in the true source from which the letters are hewn—the light of intellect as it truly is—which determines the specific pattern of combinations. And this is the meaning of the verse: “a refiner to wisdom.”	אבל הנקודות המצרפות כל תבה אינן רק על פי אמתת אור השכל שbehו בלי תוספת ושינוי כלל בידוע, ונמצא שרש הנקודות באמתת מקור החזון של התהווות האותיות שהוא אור השכל כמו שהוא. “שמאנו יהויב אופני היצירופים, וזהו ‘מזרף להקמה
Likewise, in the combination of the letters of speech, it is only through the vowel points (nekudos) specifically that this can occur. For even if all the letters from the five articulations of the mouth were present—Alef-Hei-Chet-Ayin from the throat, Gimel-Yud-Kaf-Kuf from the palate, etc.—one could not combine a Gimel from the palate with a Ches from the throat without the vowel points.	וכו ביצירוף אותיות הדבר או אין רק על ידי הנקודות דוקא שגם אם ימצאו כל אותיות מופיע מזאות הפה] אקה"ע מן הגרון וגיב"ק מלהקיק כו' לא יוכל לצרף אותן ג' מלהקיק עם כי"ת מן הגרון אלא נקודות במקומות אחרים
For the letters are only properly enunciated with the vowel points, since the root of the nekudos lies in Chochmah (Wisdom), and “Abba (the father, Chochmah) founded the daughter (Malchus),” as is known and explained elsewhere.	וכאשר באין במקטא האותיות עם הנקודות לפי שרש הנקודות בחקמה ואבא יסד ברתא פידע ומבואר במקומות אחרים
However, this is the level of revealed light of intellect in the combinations of the letters, to understand and grasp the intended meaning from them. But the cholam, the vowel that is above the letter—even though it too comes to indicate combination and joining—nonetheless radiates from above the letter.	אבל זה בcheinת גילוי אור השכל ביצירופי אותיות להבין ולהשיג המכון מלהם, אבל אותן החולם שעיל גבי האות אף שכא גם כן להזרות היחסור והאיזור אבל הרי מאייר הארתם מלמעלה על גבי האות זוקא
This indicates that its root is in the hidden aspect of the light of intellect, which does not settle or come into revealed form within the letters. Therefore, it stands above the letters.	שהה מורה על קיומ שרשו בcheinת העלם אור השכל שבתמי מתיישב ובא בgilוי אותיות על כן עומד על גבי האותיות
And due to the intensity of its concealment—being in the level of “Ayin” (nothingness) of Chochmah, which is the level of Kesser within Chochmah—it cannot radiate in a revealed way inside the letter as does the melupum, and certainly not below the letter like the chirik, but only above the letters from above.	וירב העלמו בcheinת “אין” דחקמה שהיא בcheinת קמר שבחקמה לא יוכל להאייר בgilוי בתוכה אותן כמו מלפם וכל שכן מחת האות בחריק אלא על גבי האותיות מלמעלה

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

<p>(Nevertheless, it is still related to the letter and comes to shine from its concealment, for it is possible to expound on it—as in why there is a dot on “<i>וַיִּשְׁקַׁהוּ</i>” etc.—whereas the <i>ta'amim</i> [cantillation marks], which are the level of <i>Kesser</i> itself, have no such interpretation at all, as explained elsewhere.)</p>	<p>ואעפ' פ' פ' ש'יך' לאות ובא ומאייר מון ה'ה'עלם ש'בר' (נימן ל'ר'וש כמו ל'אה נ'קווד עיל ו'יש'קהו וכ'ה'גה ג'ו'ג'ו מ'ה'ש'אי'ו פ' ה'ט'ע'ם' ש'ה'ם ב'ב'ח'נ'ת ה'פ'ת'ר ע'צ'מו עיל פ' א'ין, ב'ה'ם ד'ר'ש כ'ל' פ'מו ש'כ'ת'וב ב'מ'קו'ם א'חר</p>
<p>And this idea of its illumination from concealment means that even though it remains hidden above the letters, nevertheless it still shines upon them with some level of light. This is called the <i>Or Makif</i> (encompassing light) of <i>Chochmah</i>, when it comes and radiates from its hidden state.</p>	<p>וע'נו ה'א'ר'תו מ'ה'ע'ל'ם ד'ה'י'נו ש'א'ר'ע'ל'פ' ש'ה'ו' ב'ה'ע'ל'ם ע'ל ג'ב'י ק'או'ת'ו' מ'כ'ל'מ'קו'ם מ'אי'ר ע'ל'יו ב'ב'ח'נ'ת א'ור ע'ל ב' פ'נ'ים ה'ג'ה ז'ה נ'ג'ק'ר'א א'ור מ'ק'ר' [ד'ח'כ'מ'ה כ'ש'ב'א ומ'אי'ר מ'ן ה'ה'ע'ל'ם] [ש'ל'ו]</p>
<p>And this is the meaning of the verse: “<i>וְתַחֲלִמֵּנִי וְתַחֲנִנִּי</i>” (Tehillim 30:3), which means: <i>tachlimeni</i> from the root <i>chizuk</i> (strength), referring to the power of the surrounding light (Or Makif), which strengthens the inner light and vitality that comes from the <i>Or Pnimi</i> (inner light) out of concealment.</p>	<p>ו'ה'י'נו מ'ה'ש'כ'ת'וב ו'ת'ח'ל'מ'נ'י ו'ת'ח'נ'נ'י פ'יר'וש' ת'ח'ל'מ'נ'י ל'ש'ו'ן ח'ז'וק ש'ה'ו' כ' א'ור ה'מ'ק'ר'יפ' ש'מ'ח'ז'ק ל'כ'ה ו'א'ור ח'יו'ת א'ור ה'פ'נ'מ'י מ'ן ה'ה'ע'ל'ם</p>
<p>And therefore it says: “<i>tachlimeni</i>, and automatically <i>techayeneni</i> (You will strengthen me, and thereby give me life).”</p>	<p>ו'ע'ל פ' א'מ'ר ו'ת'ח'ל'מ'נ'י ו'מ'פ'יל'א ו'ת'ח'נ'נ'י</p>
<p>[This is] in the aspect of <i>Or Pnimi</i> (inner light), and it is the level of the <i>cholam</i>, the aspect of <i>Kesser</i>, which is called <i>Mazla</i> (the source of flow).</p>	<p>ב'ב'ח'נ'ת א'ור פ'נ'מ'י ו'ה'ו' ב'ב'ח'נ'ת ה'חו'ל'ם ב'ב'ח'נ'ת ב'ת'ר. נ'ג'ק'ר'א מ'ז'ל'א</p>
<p>And this can be understood from what we find regarding the arousal in <i>Elul</i> (season of repentance) from the voice of the shofar that proclaims, etc., as it is written: “until there will be poured upon us a spirit from above”—<i>upon us</i> specifically, referring to the level of <i>Makif</i> (encompassing light).</p>	<p>ו'י'ב'ו'ן ז'ה מ'ה'ש'פ'צ'י'נו ב'ה'ת'ע'ו'רו'ת ב'ע'ש'ר'ת י'מ'י ת'ש'ו'ב'ה מ'נו ה'ב'ק'ול ש'מ'כ'ר'יו כ'ו', ו'כ'מו ש'כ'ת'וב' עד י'ע'ר'ה ע'ל'ינו ר'ו'ם מ'פ'רו'ם ע'ל'ינו ד'ז'ק'א ב'ב'ח'נ'ת מ'קו'ף</p>
<p>For this is the spirit of many great mercies from Above that is drawn upon every soul of Israel, in the aspect of its <i>Mazla</i>.</p>	<p>ש'ה'ו' ר'ו'ם ר'ה'מ'ים ר'ב'ים ה'ע'ל'יו'נ'ים ש'ג'מ'ש'ך ע'ל ב'ל ג'פ'ש מ'י'ש'ר'א'ל ב'ב'ח'נ'ת מ'ז'ל'א ש'בו'</p>
<p>And as they said: “Even though he does not see, his <i>Mazal</i> sees”—and the <i>Mazal</i> causes a revelation of arousal within the <i>Or Pnimi</i> of the soul to return in <i>Teshuvah</i> with the heart.</p>	<p>ו'ע'ל ד'ר'ך ש'א'מ'רו א'פ'ל'ג'ב ד'א'יה'ו ל'א ח'ז'י מ'ז'ל'ה ח'ז'י ו'ה'מ'ז'ל'א פ'ז'ל'ג'י ג'יל'וי ה'ת'ע'ו'רו'ת ב'א'ור פ'נ'מ'י ש'ב'ג'פ'ש ק'ש'ו'ב ב'ת'ש'ו'ב'ה ש'ב'ל'ב</p>
<p>And this is the meaning of “He will pour out upon us”—<i>to the Mazal</i>, which is <i>above us</i>, etc.</p>	<p>ו'ה'י'נו י'ע'ר'ה ל'מ'ז'ל'א ש'ה'ו' ע'ל'ינו כ'ו</p>
<p>Just like how a great dread may fall upon their hearts from the power of the <i>Mazal</i> that sees, etc.</p>	<p>ו'כ'מו ש'ת'ר'ך'ה ג'ד'ו'ל'ה ג'פ'ל'ה ב'ל'ב'ם מ'פ'ח ה'מ'ז'ל'א ד'ח'ז'י כ'ו</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
צ"ו במשפט תפ"ה צו

<p>Thus, we see that the power of the <i>Or Makif</i> shines from its hiddenness to cause a revealed arousal in the mind and heart to return in full and actual <i>Teshuvah</i>.</p> <p>And similarly this can be understood concerning the entirety of the souls of Israel, as it is written: “וְתַחֲלִימָנִי וְתַחֲנִינִי”—this is the level of the <i>cholam</i> above the letters, which is the <i>Or Pnimi</i> of the collective souls of Israel.</p> <p>[This <i>cholam</i>] is the <i>Or Pnimi</i> of the collective souls of Israel. And this is: “<i>Tziyon</i> with a <i>cholam</i>” specifically. And this is sufficient for the understanding.</p> <p>And behold, it is explained [above] in the interpretation of “for from man this was taken,” that the level of the “black fire” of repentance and the like is drawn from the “male fire,” which is the level of the supernal abundant mercies (<i>rachamim rabbim</i>)—that they should be aroused to emerge from the darkness of the body to return in complete <i>teshuva</i>.</p> <p>And this is also the concept of the <i>cholam</i> of “<i>Tziyon</i>,” as explained above. But there are two modes in this:</p> <p>One, when afterward one is aroused to <i>teshuva</i> from the depth of the heart, in the level of the inner point of the heart—this is the “black fire” mentioned above.</p> <p>And about this it says: “and You give me life”—literally—meaning the level of <i>Yechidah</i> within the soul, which dwells in the inner point of the heart. This is a simple and essential will that emerges from the very essence of the soul.</p> <p>Like the repentance of the <i>Raavad</i>, where his soul departed in crying, and similar cases—this is then higher than “<i>Tziyon</i> with a <i>cholam</i>.”</p> <p>(And the “black fire” in the innermost heart subsequently ascends upon the “white fire”—“the female surrounds the male”—to the point of the <i>cholam</i>. And this is the meaning of “Rock of my heart”—that becomes <i>Tziyon</i> with a <i>melupum</i> inside the letter, whereas the <i>cholam</i> is above the letter. For the letter itself is the level of <i>Malchus</i>, as will be explained below.)</p>	<p>הרי אנו רואים שפ"מ אור המקיף מאייר מן ה"ה עלם שלו לפועל פועלות גילוי התעורויות במוח ולב לשוב בתשובה בפועל ממש</p> <p>ועל דרך זה יובן בכללות נשמות ישראל כמו שכתוב ותחלימני ותחנני שהו בחינת החולם על גבי האותיות בחולם דוקא ודז"ל</p> <p>ונהנה מבואר [למעלה] בפירוש כי מאיש לך זהה דבחינת אש שתרה ובעל תשובה וכחנה גונו נמשך מאש דרכורא שהוא בחינת אש רחמים רבים העליונים שיתעורר לו זאת מתחש השוגר לשוב בתשובה שלמה,</p> <p>והוא גם עניין החולם ציון כנ"ל. אבל יש בזה ב', אופנים,</p> <p>הא' פא"ש מתעורר אחר כך בתשובה מעומקא לדבא בבחינת נקודה פנימית שבלב בבחינת אש שתרה ה'ל,</p> <p>ועל זה אמר ותחנני ממש בבחינת ייחידה שבנפש שסורה בנקודת הלב הפנימי והוא בבחינת רצון פשיט ועצמי מעצמותם כל הנפש</p> <p>וכמו תשובה ר"א ב"ד שצאה נשחתו ברכי' וכחנה גונו וזו הוא למעלה מצוין בחולם</p> <p>ואש שתרה שבפנימיות הלב עליה אחר כך על גבי) אש לבנה נקבה פסוב גבר לנקודת החולם, וזה צור לבני שנעשרה ציון במלפם בתזה אותן מן החולם שעלה גבי האות כי האות עצמה הוא בבחינת מלכות דלא במא), שכחוב בסמו</p>
--	---

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

This is the meaning of “and the maiden who finds favor in the eyes of the King...”—this is a soul in which the simple, essential desire of the Essence of the Infinite One radiates. This surrounds and encompasses even the level of *cholam*, for the *cholam* is only the Kesser within Chochmah—not the Essence of Kesser itself, as explained above.

And this is the idea of “Rock of my heart”—like a *rock*, within which is hidden everything that will eventually be brought out from it in the form of sparks. So too, the very essence of the soul—called *Yechidah*—is a pure essential simplicity, from which radiates every surrounding light, called *Mazla*, which is the encompassing level of *Chayah*, which is [still] only the level of Chochmah. And this is sufficient for understanding.

However, when the point of the *cholam* does not shine within the point of the essential, primordial, simple will—but only in the spreading of its light in the heart, which is called *Re'usa d'Liba* (a stirring of the heart) for the moment—then this is not the inner point of the heart itself, and it is not called *Tzur LeVavi* (“the Rock of my heart”).

Then it also does not contain the illumination of the simple and essential desire of Hashem, and it is not the level of “the maiden in whom the King delights,” etc.

Consequently, it is subject to opposition from the kelipos, from the deep evil that opposes the deep good.

(Which is not the case in the level of *Yechidah*, as it says: “Rescue my *Yechidah* from the dog,” and it is called *Omkah d'Omkah*—“depth of depths,” as it says: “From the depths I have called You,” as explained elsewhere.)

This corresponds to “*Tziyon*” with a *melupum* inside the letter alone—that is, only in the external attributes of the heart, which is the letter *Vav*, and inside it shines the point of the *cholam*, but it does not shine from above at all.

And this is not “and You give me life” in the level of *Yechidah* at all.

שזהו והנערה אשר חפין בה המלך כו', שהיא נשמה
 שחפין ורצון הפשות העצמי דעתאות אור-איינ-סוף
 מאיר בה שטוכב ומקיף גם לבחינת החולם שהחולם
 אינו אלא כתר שבחכמה ולא בחינת הקתר עצמו בג"ל

ויהינו ענין צור לבבי כמו הוצר שיש בו בהעלם כל מה
 שעדין להוציא מפנו נצחים כה עצמות הפשות מפש
 הנער ייחידה הוא עצם היoli פשות שמשם יאיר כל
 מquier הנער מזלא שנער מאיר דתיה בחינת חכמה
 לבדו ודו"ל

אבל פאשר נקודת החול"ם לא בא הארמה בתוך
 נקודת הרצון העצמי ההיoli הפשות רק בהתפשתו
 אוโร בלב שנער רעוטא דלבא לפי שעשה שאין זה
 פנימיות נקודת הלב מפש ואינו נער צור לבבי

או אין בו הארת חפין ורצון ה' הפשות העצמי גם כן
 ואין זה לבחינת נערה אשר חפין בה המלך כו

וממילא יש לה מנגדים בקהליפות עמוק רע לנגד עמק
 טוב

מה שאין בו ביהידה כמו שכתוב מיד לב ייחידי כו'
 ונער עומק דעומקא כמו שכתוב ממעמקים קראתיך
 (כמו שכתוב במקום אחר

ויהינו ענין ציון במלעם בתוך האות בלבד דהינו רק
 לבחינת המדות היוצאות שבלב שהוא אות הו"ז
 ובתוכו מאיר נקודת החולם אינו מאיר מלמעלה כלל

ואין זה ותני לבחינת ייחידה כלל

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפ"ה כו

<p>And this is: “From the sole of the foot to the head, there is no <i>temimah</i> (wholeness) in it.” For behold, <i>temimah</i> with a <i>cholam</i> indicates the perfection of the essential simple will, where no external forces have access, for the reasons mentioned above.</p>	<p>וזהו מperf רג'ל ועד ר'אש אין בו מותם, זההה תם בחולם מורה על תפ'ミmoת קרצון הפשוט העצמי שלא יש ניקה לחייבים שם כלל מטעם ה'נ'ל</p>
<p>And this is the meaning of “He who walks in <i>temimus</i> shall walk in security and be undisturbed from all evil,” etc., of the kelipos.</p>	<p>וזהו הולך בתם ילה בטה ושאנו מפל דבר ר'ע ר'קליפות וכו'</p>
<p>But the level of <i>tam</i> without a <i>cholam</i> does not have this perfection of will—only in the emotions, whose root is in Chochmah alone. Thus it has an opposing force in <i>zeh le'umas zeh</i>, etc., and does not walk securely, for he always needs to wage war, etc.</p>	<p>אבל ב'חינה תם בלא חולם אין תפ'ミmoת קרצון רק במדות ששרשם בחקמה לבדו הרי יש לה מנגד בזיה לעמת זה כו' איןנו הולך בטה כי א'ריך למל'ת'ה תפ'מ'יד וכו'</p>
<p>And this is “from the sole of the foot to the head”—meaning: for the full structure of the human form includes Chabad, Chagat, Neh”i.</p>	<p>וזהו מperf רג'ל ועד ר'אש פירוש כי קומת פרצוף אדם כולל מג' חכמ'ה-בינה-דעת חסיד-גבורה-תפארת נצח'ה-ז'וד-יסוד ובחג'ת ובק'ה"</p>
<p>And the level of <i>cholam</i>, which is the level of Kesser, shines in the intellect (Chabad), and in Chagat and Neh”i.</p>	<p>וב'חינה ה'חולם שהוא ב'חינה כתר מאיר במו'קין ח'ב"ד ובק'ה"ת ובק'ה"</p>
<p>And the collective souls of Israel are called “a full stature,” some called “heads of thousands” from the level of Chabad intellects, and some from Chagat down to the heels, as is known, etc.</p>	<p>וב'כלות נשמות יש'ר'אל ג'ק'ראים קומ'ה של'ה יש ש'ג'ק'ראים ר'אשי אל'פי כו' מ'בחינה המוח'ין ח'ב"ד ויש מ'בחינה ח'ג'ת עד ב'חינה עקב'ים פ'ידוע כו'</p>
<p>And it says that in all of them there is not the illumination of <i>temimus</i>—which is the <i>cholam</i> shining in the inner point of will.</p>	<p>ואמ' ש'ב'כ'ולו אין ב'ם מ'ה'ר'ת ה'תם שהוא ב'חינה ה'חולם המ'אייר ב'פ'נ'ימ'יות נ'ק'וד'ת קרצון</p>
<p>And even in the level of intellects, called “head,” there is not the illumination of the essential will in the level of <i>Yechidah</i>; nor in the emotions of the heart, Chagat; nor in the actions of Neh”i, which are called “foot”—none of them possess the quality of <i>temimus</i>.</p>	<p>ו'ג'ם ב'ב'חינה המוח'ין ש'ג'ק'רא ר'אש אין שם מ'ה'ר'ת קרצון העצמי ש'ב'ב'חינה י'ח'יה ו'ג'ם לא ב'פ'ל'ות ש'ב'ל'ב ב'ב'חינה ח'ג'ת ו'ג'ם לא ב'ב'חינה המ'ע'ה ד'ג'ה"י ש'ג'ק'רא ר'ג'ל אין בו מ'בחינה ה'תם מה ש'אין ב'ן הולך בתם הרי גם ב'ב'חינה הל'כה ד'מ'ע'ה ב'ס'ור מ'ר'ע ו'ע'ש'ה ט'וב ב'פ'ע'ל מ'פ'ל'ש ב'ל'ב' י'וכ'ל ל'ק'ו'ה ב'ת'פ'מ'ימ'ות קרצון העצמי גם ש'אין ב'ו ש'כ'ל ו'א'ק'ב'ה י'ו'ר'אה כו'</p>
<p>Whereas “he who walks in <i>temimus</i>”—meaning, even in the walking and action, in “do good” and “turn from evil” in practical deeds alone—can embody the <i>temimus</i> of essential will, even if lacking intellect, love, or awe.</p>	<p>כ'מו ש'א'נ'ח'נו ר'ואים ב'פ'ש'ו'ט'י ה'עם ש'י'מ'צ'א ב'חינה צ'ד'יק תפ'מ'ים ב'נ'ק'וד'ת פ'נ'ימ'יות ש'ב'ל'ב ב'מ'ע'ה ב'ל'ב' אבל אין ב'ו מ'ת'ום מperf ר'ג'ל עד ר'אש כו'</p>
<p>Just as we see among the simple folk that there can be a “complete tzaddik” in the inner point of the heart, even if only in deed—but not one with <i>temimus</i> “from foot to head,” etc.</p>	<p>ול'עת'יד ת'ק'רא ח'פ'צ'י ב'ה ב'כ'ל'ו'ת פר'צ'וף קומ'ה ד'כ'נ'ס'ת י'ש'ר'אל מ'ר'ג'ל ועד ר'אש כו'</p>
<p>And in the future it will be said: “My desire is in her,” referring to the entire stature of the feminine collective soul (Knesses Yisrael) from foot to head, etc.</p>	<p></p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
צ'יון במשפט תפ"ה כו

<p>And Above this can be understood in the level of Malchus of Atzilus—the source of Knesses Yisrael—in the distinction between prayer (Shacharis), which is called “Tzur LeVavi”: “To You my heart said: seek My face...,” which is in the morning;</p>	<p>ולמעלה יובן מזה במלכות דעתיות שרש כנסת ישראל במשפט שבתפ"ה שנתקנת צור לך לך לא אמר לבי בקשו פנוי את פניך ה' כו' והיינו בשחר</p>
<p>And at night, when [Malchus] descends into the chambers to provide sustenance to her household, this is only the externality of the heart, and is called “Tziyon with melupum.” And from this, the external forces (<i>kelipos</i>) can grasp something in the chambers of Nogah as well, as is known. And this is sufficient for the understanding.</p>	<p>ובלילה כשיורחת להיכלות למת טרף לביתה הוא בחיצוניות שלב ונקרא ציון במלפם כו' ויש אחיזה בחיצונים מזה ביכלות נוגה גם כן פידוע ודוז"</p>
<p>And behold, in what is written “Tziyon shall be redeemed specifically through justice (mishpat),” the meaning is: through the justice of the Torah specifically. For <i>mishpat</i> is [inwardly] <i>rachamim</i> (compassion), etc.—the attribute of <i>Tiferes</i>, which is compassion.</p>	<p>והנה במא שכתוב ציון במשפט דוקא תפ"ה קיינו במשפט התורה דוקא דמשפט איהו רחמי כו' בחינה תפאורה שהוא רחמים</p>
<p>And these are the laws of Torah in monetary cases—to rescue the oppressed from the hand of his oppressor, to obligate the guilty according to the law, and to vindicate the innocent according to the law. As it says: “and the congregation shall judge and rescue,” etc.</p>	<p>והן משלפתי התורה בדין מוננות להציל עשוק מין עושקו לחייב את הARGIN בדין ולצדיק את הצדיק בדין 'וכמו ושלפטו העקה והצילו כו'</p>
<p>And this is the meaning of: “As Your judgments, give me life,” for just as the aspect of the <i>cholam</i> point mentioned above—which is the drawing of supernal abundant mercies from Hashem’s essential will to shine within Knesses Yisrael (as it says: <i>u'techalimeni ve-techayeni</i>)—so too, <i>mishpatecha chayyeni</i> applies to Knesses Yisrael.</p>	<p>וזה ממשפתי חני דקמו בחינת נקודות החולם ה"ל שהוא בחינת המשכת רחמים רבים הצלויים מבחן חפץ ה' להאריך בכנסת ישראל שעלה ותחלימי ותחני במו ממשפתי חני לכנסת ישראל</p>
<p>For the root of <i>mishpat</i> also extends from the supernal abundant mercies, for “mishpat is rachamim,” as is known.</p>	<p>כى שרש המשפט גמ' גם כן מבחן רחמים רבים עלינוים דמשפט איהו רחמי פידוע</p>
<p>And this is why it says: “Tziyon” with <i>cholam</i>—that the <i>cholam</i> level should shine within Knesses Yisrael through <i>mishpat</i>—“<i>Tipadeh</i>.”</p>	<p>ולזה אמר ציון בחולם שיאיר בכנסת ישראל בחינה החולם על ידי משפט תפ"ה</p>
<p>And the meaning of <i>Tipadeh</i> is to redeem their souls from the nurture of the external forces, as it says: “And with great mercy I will gather you,” etc.</p>	<p>ופירוש תפ"ה הוא לפדות נשמותיהם מיגחת החיצונים 'וכמו שכתוב ורחמים גדולים אקצת כו'</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפקה כו

For it was explained above that there is a “depth of good” and a “depth of evil,” which derives from the Tree of Knowledge of Good and Evil. The “depth of evil” is the intense attachment of the animal soul’s will to the lusts of this world, which covers and conceals the essential point of Divine will, preventing it from shining openly.

As it says: “And he saw the nation, that it was in evil,” etc. (And even though the level of *Yechidah* is not defiled by the impurity of deep evil—as it says: “Rescue my *Yechidah* from the dog,” as mentioned above—nevertheless, it is hidden and concealed, as it says: “the wicked crowns the righteous,” etc. And this is sufficient for now.)

And behold, the Torah is called the Tree of Life, which is above the Tree of Knowledge. Therefore, the Torah alone can clarify and refine the Tree of Knowledge of Good and Evil—to distinguish between pure and impure, etc.—this one can ascend, and that one cannot.

And the main part is in the *mishpatim* of Torah in monetary law, about which it is said: *Mishpatecha chayyeni*—because it entirely removes the nurture of evil.

And thereby it causes the revelation of the inner point of the heart of Knesses Yisrael, and this is the meaning of *chayyeni*—“give me life”—in the literal sense.

And the reason is, as it says: “And Hashem showed him a tree, and he cast it into the water, and they became sweet,” etc.

And this is the Tree of Life of Torah, which transforms bitter waters into sweet ones.

This is the idea of: “In *Chochmah* they are clarified.” And this is not merely separation between good and evil, for if so, the bitterness would remain; rather, it transforms the very essence of evil into good.

And this is the distinction in *mishpat* in monetary cases—like in tort law (*nezikim*)—where the damaging party is transformed into good by being judged and obligated to pay the damaged party.

ליהיות שאמבוואר למעלה שיש עמק טוב ועמק רע והוא מבחינת עץ הדעת טוב ורע ועמק רע הוא בבחינת התהשרות עצמית קרצון גוף הבהמית בתקאות עולם הנה הפטפה ומסתר על נקודות קרצון העצמי שאינו מאיר בגילוי

וכמו שכתב וירא את העם כי ברע הוא כו. (וגם בבחינת יחיה לא נטמא בטומאה עמק רע וכמו שכתב מיד לב יחיתני פ"ל אבל מכל מקום מסתר (ונעלם כמו שכתב רשות מכך רשות את הצדיק כו וזה ל

והנה התורה נקראת עץ חיים שלמעלה מעץ הדעת, ועל פון התורה היא דוקא הפטרת לעץ הדעת טוב ורע להבדיל בין טמא לטהור כו, זה יכול לעלות זהה לא יכול לעלות

והעיקר במשפטתי התורה בדיני ממונות שעיליהם נאמר כי משפטיך חיני מפני שפטיך ניקחת הרע לגmary מכל

וממילא בא לידי גילוי בבחינת נקודה פנימית הלב דנכמת ישראל וזהו חיני מפני מש

וھטעם הוא כמו שכתב וירחו ה עץ וישלח אל הרים ימתקו כו

ונזהו עץ חיים דתורה שעושה למניון מרירין למתיקין

והיא ענן בבחמה אתקיריו, ואין זה הבדלה בין טוב ורע בלבד שאם פון לא נמתקו מרירות הרים בעצם, אלא שמהפכה עצם הרע לטוב

ונזהו הבהיר בין משפט דיני ממונות כמו הלוות נזקון שהרע עצמו המזיק נזק לטוב כשנשפט לחייב לשלם לבזוק

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
צ"ו במשפט תפ"ה כו

<p>And similarly in all monetary laws involving claim and counterclaim: the one oppressed is rescued from his oppressor, and the oppressor is fully rectified when he obeys the law and returns the stolen property in his possession, etc.</p>	<p>וכנה גונינו בכל דין ממנעות בוחר ונתקבע שהעשות נשל מעוישקו והעוישק נתקון בתקון גמור כשהוא צית' ל'זינה להשב את האנלה שבידיו כו</p>
<p>Whereas the other laws of the Torah, such as the laws of <i>tumah</i> and <i>taharah</i>, the impure does not become pure, and the invalid does not become valid, etc.—rather, there is merely a separation between them.</p>	<p>מה שאין בו שאר דין ה תורה כמו ה כלות טומאה וטהרה, אין ה טמא נעשה טהור ואין ה פסול נעשה כשר כו, רק שנשנית ה בדלה בלבד ביביןם כו</p>
<p>And this is the meaning of “Tziyon with <i>cholam</i>”—that through <i>mishpat</i> she will be redeemed from the nurture of the evil itself, which is called “depth of evil,” and then the <i>cholam</i> can shine the inner light of the heart, as it says: <i>Mishpatecha chayyeni</i>. And this is sufficient for the understanding.</p>	<p>וזה ציון בחולם הינו על ידי המשפט תפ"ה מיניקת הרע עצמו הנקרא עמק רע ויכול בחולם להאיר אור פנימיות הלב וכמו שכתוב משפטי חיני ודז"ל</p>
<p>And there is also another reason for what is written, “Tziyon shall be redeemed through <i>mishpat</i>,” in a general way—referring to the entirety of Torah, which is called <i>mishpat</i>, and all the mitzvos are called <i>tzedakah</i>, as it is written: “That he will command... to do <i>mishpat</i> and <i>tzedakah</i>.”</p>	<p> ועוד יש טעם למה שכתוב ציון במשפט תפ"ה בדרכ כלות על בחינת כלות כל ה תורה שנתקראת משפט וכל הatzot נקראות צדקה וכמו שכתבו משפטי חיני ודז"ל לעשות משפט וצדקה</p>
<p>And this is the general intention of this verse, that it says: “Tziyon shall be redeemed through <i>mishpat</i>”—that is, through Torah—and “her captives,” who are in exile among the nations, [will be redeemed] through <i>tzedakah</i>, which are the mitzvos.</p>	<p>וזה כלות הפנה בפסוק זה שאמר ציון במשפט תפ"ה שהיא ה תורה ושביה שבגאות באומות העולם בצדקה שהן המזות</p>
<p>And the idea is that the main thing which covers over the inner point of the heart is the attachment to matters of this world—such as the desire for honor and wealth—which leads to haughtiness of the heart.</p>	<p>והענין הוא להיות שער ה אכפה על נקיות פנימיות הכל היא התקשות בעניינו העולם זה כמו פאות הכבוד והעשור בתקבחת הכל</p>
<p>And every form of elevation and pride has its root in fiery sparks of passion—since fire by nature rises and elevates itself.</p>	<p>וכל האבהה וגאות שרש פאות בא בראשי אש ה תלותות זו קא שפבע האש לעלות ולהגביה את עצמו</p>
<p>Whereas the nature of coolness, like water, does not rise, but only descends, etc.</p>	<p>מה שאין בו שבע ה קירות פמים שאיןו עולה אלא יורך כו</p>
<p>As is known from the teaching concerning “the drops (נְהִי) of Avraham,” from which came Yishmael—the <i>kelipah</i> of haughtiness and arrogance. This is particularly the exile of Edom.</p>	<p>כידוע ענין המשפט זבנה זאברם שיאן מאניא ישימעאל דקליפה בחינת הגנות והאבהה הוא בגולות דאדום זו קא</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

<p>For although the <i>drops of Avraham</i> are [in the level of] Divine love, nevertheless, from Avraham came Yishmael—who is the pride and arrogance of the heart that follows after the love of prayer.</p>	<p>שאף על פי שבנהו ואמברם מהה [בבחינת] האבה הלאקיה אבל אברם יצא ממנה ישב מעיל שהוא הגאות ותאבהה הלב שאחר האבה שבחפה</p>
<p>(As it says: “Not like Avraham, who called Me a mountain...”)</p>	<p>(כמו שענאמר לא אברם שקרני סר)</p>
<p>And how can pride be transformed through love, if from love itself pride branches out and is nourished in the form of excess? For the exile of Edom is [fueled by] fiery sparks—the passionate flames of the desire for wealth and honor, etc.</p>	<p>ואיך יתפרק האבה על-ידי האבה אחר שאמנה מסתער ויונק בבחינת מותר, וגלותא לאודם הוא רשיי אש התחלהות פאות העושר והכבד כו</p>
<p>If so, pride cannot be transformed except through its opposite—its direct contradiction. And that is the level of <i>utter lowliness</i> that comes specifically from distant awe.</p>	<p>ואם כן אי אפשר שיחפרק הגאות אלא בזכר הפה המגדו זוקא, והוא בבחינת השפלות בתקלית הבה מצד ה[יראה מרוחק] זוקא</p>
<p>As in the verse: “And the people saw, and they trembled, and stood afar”—for this lowliness comes from complete self-nullification, to the point that one stands at a distance, out of immense awe and fear.</p>	<p>כמו שפטוב וירא העם ונגעו ויעמדו מרוחק ליהו שהשפלות שמתיקת הבטול במציאות עד שעומד מרוחק מגודל היראה והפחד</p>
<p>And from the intensity of his smallness and lowliness in his own eyes, this is the ultimate contraction of his being, until he appears as if he does not exist at all—like a mere fly or flea.</p>	<p>ומצד עצם הקטנות והשפלות בעצמו הנה זהו תקלית הכווץ בעצמותו עד שנראה כאלו אינו במציאות כלל כזוב ופרועש בעלמא</p>
<p>And this is the complete opposite of expansion, pride, and self-aggrandizement, as is known.</p>	<p>וניהו הפה ממש בבחינת התפשטות והגאה והגאות כידיע</p>
<p>Therefore, it must be said: just as the nature of water is the opposite of fire—cooling its heat—so too the nature and essence of this distant lowliness is the opposite of the heat of pride.</p>	<p>ואם כן בבחירתו לומר כמו שטבע המים הוא הפה האש לקורר חמיותו בקבוע מהות בבחינת השפלות מרוחק הנ"ל הפה חמימות הגאה הלב כו</p>
<p>It stands opposite pride in order to reverse its nature—to cool its heat completely.</p>	<p>לעומוד לנגדו להפה מטבע והוא לקורר את חמיותו לגמר</p>
<p>And this is visibly evident in all arrogant people—even when they are entirely consumed by self-expansion and extra haughtiness, which is a fiery heat burning to dominate everything (in German: <i>scharfekeit</i>, etc.).</p>	<p>וכו נראה בחויש בכל גפי הרוח שגם אם בהיכלו כלו גם בבחפותות יתירה שהוא בבחינת חמימות אש הבוער להשתפר על הפל (ב"ל" א: שארכיקיט כו) כו</p>
<p>Yet when he comes before the King and stands at a distance in extreme lowliness, to the point that he appears as though he does not exist—then he is completely cooled, like a poor and humble man.</p>	<p>הנה בכוואו לפני הפל ועומד מרוחק בשפלות עצומה עד כאלו אינו במציאות או יקורר לגמר כאיש עני יושפל כו</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
צ"ו במשפט תפ"ה כו

<p>And behold, according to all the above, we can understand the reason why the Torah's "mishpat" (judgment) is what it refers to when it says: "<i>Tziyon shall be redeemed through mishpat</i>", as explained above.</p>	<p>והנה על פ"כ זה יובן בטעם משפט התורה שעליו אמר ציון במשפט תפ"ה כפ"ל</p>
<p>For it is well known that the essence of Torah study depends on great humility and submission—with awe and fear at the outset, as in: "<i>and they trembled and stood afar</i>".</p>	<p>ביהיות ידיע בעיקר ענין למד התורה שהוא על ידי שללות והכעה לתורה באימה ופחד בתקלה כמו וינוועז'ויעמדו כו</p>
<p>And as it says in the Gemara: <i>Rava sat in awe and opened the sugya</i>—and this refers to the humility that comes specifically from distant fear (<i>yirah me'rachok</i>), which is the opposite of the fiery love of closeness.</p>	<p>וכמו שכתוב בגמרא ר' בא יתיב באימה ופתה בשטחףא, והינו השפלות שמאץ היראה מרוחק ור' בא שהוא הפק ההתלהבות דאהבה שבבחינת הקירוב</p>
<p>Therefore, Torah study in a state of humility and awe has the power to cool and nullify the passionate heat of attachment to evil—called <i>depth of evil</i>—which comes from the fiery pride of the heart, for it is its direct opposite. And this is sufficient for the understanding.</p>	<p>ולזאת יש ביכלה מיצאת תלמוד תורה בשפלות ויראה לברר ולפטל כל חמימות פאות התקשרות בר' בא פנורא עמק רע כפ"ל שבא חמימות רשי' אש הגבהתقلب כו כי הוא הפק ממש ודו"ל</p>
<p>And this is the meaning of "<i>Tziyon shall be redeemed through mishpat</i>"—that is, through Torah study with fear and humility from a distance, she is redeemed from all connection to evil, and automatically the inner point of the heart is illuminated, as explained above.</p>	<p>וזה ציון במשפט שהוא למד התורה ביראה ובשפלות מרוחק תפ"ה מכל ההתקשרות בר' בא ומפילא מאיר גוונת פנימיות הלב כפ"ל</p>
<p>But if so, why does it say "<i>through mishpat she shall be redeemed</i>", referring to Torah itself, which is called <i>mishpat</i> due to the intensity of the Torah's light?</p>	<p>אבל אם כו לאה אמר במשפט תפ"ה שהוא בתורה עצמה שנוראה מטעם מצד עצם אור התורה</p>
<p>For according to the above, this redemption comes only from the initial approach to learning—when one begins in a state of lowness and awe. And that is due to the humility, not from the light of Torah itself.</p>	<p>וברי לפ"י כפ"ל אין זה רק מצד התחלה הלהמוד בשבאה למד שיעומיד מרוחק בשפלות ובהו דבר שמאץ השפלות ולא מצד עצם אור התורה כו</p>
<p>And the plain reading of the verse, in saying "<i>with mishpat</i>", implies specifically <i>through the mishpat of Torah itself</i>.</p>	<p>ופשט הכתוב באמרו במשפט ממש במשפט התורה מצד עצמה דוקא</p>
<p>And the answer is well known: that the Torah comes forth from Chochmah Ila'ah—the level of <i>Mah</i> of Chochmah, the inner dimension of Abba—within which rests the Essence of the Infinite One (Ein Sof), the true level of Ayin (nothingness).</p>	<p>ונתרוץ ידוע להיות דאוריתא מהכמה עילאה נפקת בחינת מ"ה דהכמה, בחינת פנימיות אבא שבו שורה עצמות אור-אין-סוף כו, בחינת אין האמייתו כו</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפקה כו

<p>And this is also the revelation of Hashem's essential will in the <i>Yechidah</i> point of the heart. This is what rests on the “power of <i>Mah</i>” in the soul, at the time of <i>Kriyas Shema</i>, as will be explained later.</p>	<p>והוא גם פן בוחינת גילוי חפץ הווי העצמי ביהידה שבקווות הלב, והינו ששותה על בוחינת כח מה שבספקש בשעת קריאת שם עמו שיבא בסמו</p>
<p>But it is written: “<i>He gives wisdom to the wise</i>”—meaning that this level rests only where there is true humility: total <i>bittul ha-yesh</i> (nullification of ego), as in: “<i>they trembled and stood afar</i>”.</p>	<p>אבל פתיב יgeb חקמתה לחייבין דזקא, להינו בוחינת שפלות ביטול הייש לנMRI כמו וינעו ויעמדו מרחוק וכחנה גווני</p>
<p>Only in such a place does the essential <i>Mah</i> of Chochmah <i>Ila'ah</i> rest, as explained elsewhere.</p>	<p>בזה דזקא שורה מה העצמי דחכמה עילאה כמו שכתוב במקום אחר</p>
<p>And this is why Rava <i>sat in awe</i>—a state of <i>bittul ha-yesh</i>—and only afterward began to expound from Chochmah <i>Ila'ah</i>, the essential level of <i>Mah</i>.</p>	<p>ולזה הטעם רבא יתיב באיממתה ביטול הייש, ואחר כה פתח בחקמה עילאה מה העצמי כו</p>
<p>This is the meaning of “with <i>mishpat</i>”—referring to the Torah itself, specifically the level of <i>Mah</i> of Chochmah <i>Ila'ah</i>.</p>	<p>והינו במשפט מצד עצם התורה בוחינת מה דחכמה עילאה דזקא</p>
<p>However, this applies only to one who has the humility and lowliness at the outset—and so it is all one matter, and there is no contradiction. And this is sufficient for the understanding.</p>	<p>אבל אין זה רק כדי שיש בו בוחינת השפלות שבתחלת, והכל עניין אחד ולא קשיה מידי ודוז"ל</p>
<p>And “<i>her captives with tzedakah</i>”—behold, regarding the beautiful captive woman (<i>yefas to'ar</i>), it is written: “<i>and she shall make her nails and remove the garment of her captivity from upon her...</i>”</p>	<p>ושביה בצדקה, הנה ביפת תואר כתיב ועשותה את אפרניא והסירה /את/ שמלת שביה מעלה כו</p>
<p>This refers to the time when Knesses Yisrael is in exile among the nations, in a state of captivity—that is, under the yoke of earning a livelihood with hard labor, and burdensome thought, speech, and action—the garments of the soul.</p>	<p>וקαι זה בזמנן גלות בנסת יישראל באומות הערום בשבייה, והינו בעול שעבוד פרנסה בעבודה קשה במחשכה דבר ומעשה, בוחינת לבושי הנפש</p>
<p>Especially when they become defiled by the impurity of evil thoughts, such as robbery and immoral desires, etc.</p>	<p>ובפרט כשהם מטמאים בטומאת הרהורים רעים בגזול עשריות כו</p>
<p>About this it says: “<i>and she shall remove the garment of her captivity from upon her</i>”—these must be removed completely. No repair or refinement is effective for them, for they contain no good at all.</p>	<p>על זה נאמר והסירה שמלת שביה מעלה שאיריך להסירים לנMRI ולא יועיל להם תיקון וברור כלל, לפי שאין בהם מבחן הtoutob כלל</p>
<p>They are called garments of filth (<i>levushei mesa'avusa</i>)—they are pure evil.</p>	<p>ונקאים לבושי מסוכותא רק מרע ממש</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

<p>But this is not the case regarding the soul's attachment to worldly desires—even if this connection reaches the depth of evil, and penetrates to the innermost point of the will.</p>	<p>מה שאין כו בבחינת התקשרות הלב בפאות עולם כזה גם בבחינת עמק רע שהוא בבחינת פנימיות הרצון בתקשרות עצמית</p>
<p>Nevertheless, this can be repaired and refined through crying and bitterness, to awaken upon oneself great and supernal mercies—as was explained earlier regarding “Tziyon with a <i>cholam</i>.”</p>	<p>מכל מקום יועל לו תיקון וברור על ידי בכינור ומרירות לעורר עליון רחמים רבים עליונים, וכן לבענן ציון בחולם</p>
<p>And about this it says: “<i>and she shall weep for her father and her mother</i>,” etc.—for this crying is the repair for such attachment.</p>	<p>ועל זה אמר ובקתה את אביה ואת אמה כו, שבקב"י תיקון לה</p>
<p>But for the “garment of captivity” mentioned above, crying is of no help—these must be removed completely. And this is sufficient for the understanding.</p>	<p>אבל לשמלת שביה הנ"ל אין מועיל בכינור אלא צריך להסרים לגערוי כי ודול</p>
<p>And the explanation of these matters: Behold, we must first preface regarding the phenomenon of mesirus nefesh (self-sacrifice) for the sanctification of the Divine Name (kiddush Hashem). We observe an astonishing wonder in every Jewish soul—even in the most lightheaded and irreverent—that they are capable of giving up their lives in actual deed, surrendering to death for kiddush Hashem whenever they are demanded to convert from their faith.</p>	<p>וביאור הקרים הנה יש להקרים בענין מסירת נפש על קדוש השם שאנו רואים דבר הפלא ובלא נפש מישראל גם בקהל שבקהלים שיוכל למסור נפשו בפועל מנפש לבריגת על קדוש השם בכל עת שיתבעו להמיר דתו ואם לאו יזכיר</p>
<p>We find that no doubt enters his heart—not even for a moment—but immediately his mind and will are resolved to accept death.</p>	<p>הנה לא יפול [בלב] ספק אפלו רגע אלא תיכר ומיד ייחלט דעתו ורצונו לבריגת</p>
<p>Even though at that moment, when he is seized for judgment and demanded to convert, he may be in a state of complete immersion—his innermost heart deeply attached to worldly matters—nonetheless, he nullifies his entire depth of will connected to desires and cravings of this world and gives up his life for kiddush Hashem at that very moment.</p>	<p>אעפי שיוכל להיות שבעת זאת אשר נתפס למשפט ותובעים אותו להמיר הוא במתכליות ההתקשרות בפנימיות לבו בענני עולם הנה מכל מקום מיטל כל עמק רצונו המקשר בפאות ותמיד עולם הנה ומסור נפשו על קדוש השם באותה הטעמה ממש</p>
<p>Thus, it must be that the soul's bond with the One God is so deep and essential that all his worldly desires and attachments are considered insignificant relative to the essence of his divine soul.</p>	<p>ואם כן בחרם לומר שגדול כה התקשרות נפשו בה' אחד בבחינת עצימות כל כה עד שכלא חסיב לגביו כל עמק רצונו והתקשרותו שלו בחרמי גופני</p>
<p>Therefore, he despises his physical life in comparison to the essential life of his G-dly soul.</p>	<p>ועל כן מואס בחרמי הגשמיים לנבי עצימות חי נפשו האלהית</p>
<p>And from this, there is a clear lesson: even when a person is deeply bound with the core of his heart and will to material life—still, it</p>	<p>ומזה יש הוראה אמורה שאם בהיות האדם מקשר בפנימיות עמק לבו ורצונו בענני חי הגשמיים</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפקה כו

cannot be said that his entire inner soul is bound with that physical vitality.	
For if his entire soul and heart were truly bound, he would not be able to give up his life in actual deed at that moment.	הנה לא נאמר שכל פנימיות עמך הלב מקשר בחיות גופני זה שם פון לא זה יכול לעמוד על נפשו בנסיבות נפש בפועל ממש בשעה זו ממש
Hence, it must be that not all of his soul and heart is bound [with worldly life], for even if the inner heart is drawn after the pleasures of this world and hides the natural essential love of the soul's essence, nonetheless, that essential love still shines in a concealed way as a makif (encompassing light).	מכל מקום ארייך לומר שאין כל לבו ונפשו מקשר כי בחרית פנימיות הלב הקשר קתני הגשמי אף שהו מזע ומסתיר על גilioי אהבה רבה הטבעית והעצמית ממש שבחרית ייחידה פ"ל על כל פניהם מאיר קארה אהבה רבה העצמית האסורה בחרית מקיף ב伉לים
This is called the essential will within the very essence of the soul, which shines into the heart's point in a hidden way. But at the moment of kiddush Hashem, it emerges from concealment into revelation.	והוא נקרא עצם הרצון שבעצמות הנפש ממש טמאין בחרית הלב ב伉לים רק שבשעת קדושה בשם הוא ב伉לים אל הגilioי
Therefore, the moment he is demanded to convert, the essence of the soul's bond with the One God intensifies and reveals itself from the heart's hidden recesses, without any preparation or assistance from intellectual faculties or understanding.	על פון מיד שייתבעה להמיר מתגבור ומתגלה עצמית התקשות נפשו בה אחד מן ה伉לים שבלבו בלי שום הכוונה וסיעול זהה מצד פון השכל והדעת כלל
For in the matter of actual mesirus nefesh, Torah scholars and simpletons are equal, the righteous and the wicked alike—even the lightest of the light will give up his life for kiddush Hashem.	כי בענין מציר נפש בפועל ממש שונה הפלמי כי בזמנים עם עם הארץ והצדיקים עם הרשעים שגם כל שבקלים בא בנסיבות נפש על קדושה השם
Because regarding the level of <i>yechidah</i> in the soul, all are equal.	כי לענין [בחינת] ייחידה שבנפש הכל שונה
(This is the level of “galgalta of Knesses Yisrael”—the keter within keter—of which it says, “and Israel camped,” for in the simple will there is no division or multiplicity among the 600,000 souls. Not 600,000 individual wills, but one single and essential will—like one person.)	והוא בחרית גלגלתא דקנשת ישראל בחרית כתף שבכתר שבעל נאמר ויתון ישראל כי ברצון הפטות כאיש אחד כלל הטעמאות ורצונות שונות של שיש ריבוא גשמיות כל אחד לפי שבלו אלא רק כמו אחד פשות ועצמי כאיש אחד וגם לא שיש ריבוא ("רצונות פשותים אלא רק רצון אחד פשות כו")
And since at the time of kiddush Hashem this essence shines openly, it follows that even when it is not revealed, it still shines in a hidden manner. That is, every Jew has the latent power of actual self-sacrifice.	ומאחר שבשעת קדושה בשם מאיר ב伉לי בחרית שלא בשעת קדושה בשם מאיר ב伉לים על כל פנים דהינו מה שיש בכם כל אחד מישראל למסור נפשו כו

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

ציוון במשפט תפקה כו

NOTE Mid Way Summary

ציוון במשפט תפקה represents the redemption of the inner point of the Jewish soul through the process of Torah judgment (משפט)—not only intellectually but in a transformational and redemptive way. The discourse links the concept of חולם (the vowel-dot above the letter) to the level of מזול (transcendent will), demonstrating how even if a person doesn't consciously see or feel his inner Divine connection, the מזול "sees" and affects inner transformation.

The Mitteler Rebbe explains that the laws of monetary disputes (דיני ממונות), particularly the laws of monetary disputes (דיני ממונות), are not merely mechanisms for distinction but tools for actual rectification—turning evil into good. Unlike הלכות טומאה which separate but don't transform, monetary laws *refine* the individual by restoring balance and even healing the one who did wrong. This redemptive nature of משפט draws from רוח רחמים עליונים—a divine flow of compassion from the level of מזול.

He further explores how the egoistic fire of the נפש הבהמית—manifested in pride, lust for wealth and honor (especially within Edomite exile)—is counteracted not by love, but by its opposite: *awe* and *self-nullification*. True Torah learning, then, requires fear and trembling, standing “*from afar*” like the people at Sinai. This יראה מראחיק, stemming from שפלות, enables Torah learning to access the level of מה דעתך מה—*the pure, selfless faculty* through which Divine essence resides.

Finally, the discourse connects these ideas to the metaphor of the soul in exile, *ашת יפת תואר*, representing the soul in exile, garbed in foreign “clothing.” These garments—especially sinful thought patterns—must be *removed entirely*, not merely refined. Still, even deeply rooted attachments to worldly desire can be refined through weeping and heartfelt bitterness, drawing mercy from Above.

Practical Takeaway

True Torah study and spiritual transformation begin not with passion or closeness, but with distance, humility, and trembling—a state of *awe from afar*. If you seek to overcome spiritual ego, indulgence, or attachment to this world, the most effective tool is not more love or inspiration, but inner *shiflus*—the quiet, honest surrender of your inflated sense of self. Stand back. Tremble. And from that distance, you'll gain access to your deepest divine connection, your *mah*—the place where God Himself resides in you.

Chassidic Story

The Mitteler Rebbe once asked a chassid, “When you study Chassidus in the morning, what do you do afterward?” The chassid answered confidently: “I daven with fire!” The Rebbe frowned and asked again: “And after you daven?” “I learn halachah and go to work,” he replied.

The Rebbe said softly, “You are like a man who warms himself by the fire but walks away naked.” Surprised, the chassid asked what he meant. The Rebbe explained: “If your Chassidus doesn't clothe you with humility and yiras shamayim—if it doesn't guide you in how to *live* with Hashem in halachah and business—then the

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

fire of inspiration is just warmth without protection. What we need is to clothe ourselves in modesty, self-nullification, and **mishpat**—Godly order in the details of life. That's how **ציוון במשפט תפלה** becomes real.”

(Source: *Sichos and stories of the Mitteler Rebbe as recorded by his students; oral tradition in Chabad circles*)
END NOTE

<p>And based on this, it is understood regarding “and she shall weep for her father...” that even for the level of the deep connection of the inner will and heart to bodily life itself, there can be repair and refinement to transform completely toward God through weeping and bitterness—when one cries over the attachment of his soul to this world.</p>	<p>ולפי"ז הרי מוקן מפ"ז בענין ובכמה את אביו כו', גם לבי"י עמק התקשות פנימי' הרצון ומלב בפי עצמי' הגופני' וועל' לזה מיקון וברור להתקפה? לנקי' לה' על ידי בכי' ומרירות שbow'ה על התקשות נפשו בעולם הזה, ובכ"י זו' בא' מכח הארת המקיף דיחידה הנ"ל דוקא מאחר שטומאס בחייו ובו'ה במר נפשו מואד כמו ראה"ב"ד שיאצאה נשמתו בבכי' וכן בעי"ת שגמ קל שבקלים בו'ה באנחת פידוע ובנ"ל בענין הב"ק כו</p>
<p>And the level of the supernal great mercy that is aroused through true weeping from the point of the heart—specifically from the level of the “Yechidah”—is what purifies his soul even from the most severe sins, for it arouses Above also from the level of the simple essential will of the very Essence of the Infinite One.</p>	<p>והנה בבי' רחמים רביים העליזני' שפעור בבכי' אמייתת מנקחת הלב זכי' זחיה זוקא הוא שפטה ראת נפשו מכל טמעות עוננות הנקורי' גם כן כי מעורר למעל'ה גם כן מפח'י עצם הרצון הפשט שבעצמו' אוא"ס מפש'</p>
<p>And as is written elsewhere regarding the Tzitz (forehead plate) which atones constantly, and it is written “and it shall be accepted for him... always for favor,” without any differentiation or division of will. This is called the Supernal Will of Will (<i>Ratzon d'Ratzon</i>), the source of all simple wills.</p>	<p>וכמ"ש בפ"א בענין האיז האראת פמ"יד וכמ"ש וגראה לו כו' פמ"יד לרצון בלי' [שות] שנינו התחלקו' רצון כו', הנטרא רעכ"ר עלאין דהינו מדור כל רצונות הפשט' כו' ודז"ל</p>
<p>And this is “Zion shall be redeemed with justice,” meaning it will redeem all the depth of evil of Knesses Yisrael which is bound up with their physical lives—even the essential evil will be transformed. And the redemption comes through the weeping that arouses the supernal mercy, which is the level of <i>mishpat</i>—for “he is mercy,” as explained.</p>	<p>והינו ציוון במשפט תפלה שתפלה כל עיקר דכמתה ישראלי הנטרא בחייבם הגופני' גם קרע העצמי' נחה', והפדי' על ידי בבכי' שפעור רחמים רביים ששהוא בבי' mishpat דאי'ו רחמי קנ"ל</p>
<p>And this is the continuation of the section: “When you go out to war...” referring to Knesses Yisrael in exile, who clarify <i>Mah</i> from <i>Ben</i> through war—as our sages say: they were exiled to Edom and the Shechinah is with them.</p>	<p>ונזהו הנטרא הפרטה) כי תצא לאלה' מה כו' דקאי' בדכמתה ישראלי בגלוותא שפעור מ"ה ל"ב"ז במל' מה כו' וכמרא'ל גלו' לאדום שכינה עמם כו</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

<p>And this is “and you shall see among the captives...” for in exile the Shechinah is among the nations, literally in captivity, and she is called “a beautiful woman of form and appearance,” as in “You are beautiful, my beloved...” And also in exile, her beauty has not blackened—rather, like a rose among thorns.</p>	<p>וניהו וראיתם בשכינה כי בצלות השכינה בא"ה קרי היא בשכינה מושך והיא נקנאת יפה תואר באורות וכל' בכם"ש הנך יפה רענתי כו' וכמ"ש בם"א בענין וראית יפה"ת כו' וגם בצלות לא שחר תארה כלל אדרבא כמו שושנה בין הוחמי כו</p>
<p>Through the clarifications, she is beautified with three colors (white, red, green), and “you shall desire her” refers to <i>Ben</i> after refinement becoming higher than <i>Mah</i>, reaching the level of <i>Sag</i> which is <i>Atik Yomin</i>, <i>Abba ila'ah</i>, and so on.</p>	<p>שעל ידי הבירורים תתייפה בג' אונני כו', ותשיקת בה משומם דב"ז לאחר הבירור למלعلا ממה' והוא בבח'י ס"ג כו' דא"א ע"ב כו</p>
<p>“And you shall bring her into your house”—this is Torah, which is called <i>mishpat</i>, that redeems from the impurity of sins as explained.</p>	<p>והבאת אל תוך ביטחה זו תורה שנקראת משפט שתקפה מטמאתה העוננות עיין"ז בנו"ל</p>
<p>And afterwards “she shall shave her head”—referring to the red hairs on the skull of the Nukvah, in which the external forces attach themselves, as explained elsewhere regarding “a woman’s hair is a source of ervah.” But the regrown hairs will then be in holiness.</p>	<p>והטעם ואחר כה נגלה את ראש"ה בח' שערות סומקי דסומקי שbeglegta דנווק' שנאחווי בה שרש יניתה החיזוני וכמ"ש בם"א בענין שער באשה ערוה כו' ומה שמצחו אס"כ בבח' מקדושה האלקי</p>
<p>And regarding this it says, “the locks of your head are like purple...” And likewise “she shall make her nails”—for from the flesh and outward, the <i>klipos</i> grasp, and this corresponds to “she shall remove the garment of her captivity,” referring to the impure garments of <i>mochin d'madregah</i> (intellectual levels) and <i>midot</i>.</p>	<p>ועל זה אמר ורלת ראש"ד פארגמן כו' ודו"ל וכן ועתה את צפרני שמן הבשור ולחותם ובתו פרה אהיך' כו', והסירה [את] שמלת שכינה בבח' מופיע בקדשו"מ? לבושים מסאבותא כו</p>
<p>And all of these have no refinement or rectification at all from the level of <i>Shem Ma'h</i>, etc., but rather they require total removal and separation. For these three — namely, the level of hair, fingernails, and garments, the garment of captivity — are called sackcloth garments, which have no good to refine within them at all.</p>	<p>וכל אלה אין להם ברור ותיקון כלל מבחןיהם שם מ"ה כו' אלא אריכין העברה והסירה לגמרא כי אלה בבחינה שערות ואפרנים ולובשים דשاملת שבי' שנקראת לבוש שוק שאין להם ברור דעתן כלל</p>
<p>This is unlike the <i>Ma'h</i> within the inner desire and heart of Knesses Yisrael in their bodies — even when connected to severe transgressions — all of it can be transformed from evil to good completely. And this is the meaning of “and she shall dwell in your house and weep for her father,” referring to the father of all impurity, of the <i>kelipah</i> — for even that has a possible rectification, as mentioned above.</p>	<p>משאין כו' מ"ה שפנימיות הרצון והלב דעתן ישראלי בגשמיות גופם מקושר גם בעברות חמורות הפל נהפק מרע לטוב מושך, והוא מה שכתוב וישבה בביטחון ובכתה אב' כו' לאבי אבות הטמאה דקליפה שמוציאיל גם בנו פיקון בנו"ל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

<p>The rectification comes through the weeping and bitterness of Knesses Yisrael over the deep evil in their animal soul... And afterward, “you shall come to her and marry her” — to draw down masculine waters (mashpia) upon the elevation of feminine waters (mekabel) from Tohu, which is the level of Sa”g — and this is from the new Ma”h specifically, as is known.</p>	<p>וְהַתִּקְוֹן הַוָּא עַל יְדֵי שְׁבָכִי וּמִרְירָוֹת דְּקָנָסָת יִשְׂרָאֵל עַל עַוֹּמֶק רֹע שְׁבָנְפְּשָׁם הַבָּהָמִית כ"ו... וְאַחֲרָכָן פָּבוֹא אַלְיָה וּבְעַלְתָּה לְהַמְשִׁיק מ"ד עַל הַעֲלָאת מ"ז דְּתַהּוּ דְּבָחִינָה ס"ג שָׁזָהוּ מִבָּחִינָת שֵׁם מ"ה הַתְּקִשׁ דָּקָא כִּידּוּע</p>
<p>“And she shall be your wife,” as it is written, “and the name of his wife was Meheitavel...” in the gevurah of Tohu, etc. (But the simple meaning of “and she shall weep” is the opposite — she weeps over her distance from her father and mother of kelipah...)</p>	<p>וְהִתְהַלֵּךְ לְאַשָּׁה כְּמוֹ שְׁפָתוֹב וְשֵׁם אַשְׁתוֹ מִהִיטְבָּאֵל בְּתִמְתּוֹר בְּתִמְתּוֹר זִקְבָּרְבָּר בְּגִבְרָוֹת דְּתַהּוּ כ"ו... (אַכְלָה הַפְּשָׁת דְּבָקְתָּה לְהַיְפָךְ שְׁבָכִי זֹו עַל רִיחָוֹתָה וּפְרוֹוֹתָה מְאַבְיָה) (...וְאַמְּפָה דְּקָלִיָּה)</p>
<p>This weeping is the waste matter in the tears — through this, all foreign desires attached to the kelipah are expelled and one is purified from them thereby — and this is sufficient.</p>	<p>וּבְכִי זֹו הַפְּסָלָת שְׁבָקְמָעוֹת שְׁבָזָה יוֹצֵא לְחוֹזֵן כָּל רְצֹן זֹר הַאַקְוֹשָׁר בְּקָלִיָּה וּגְנַטְּהָר מְמֻפּוֹ עַל יְדֵי זֹה וְךָל</p>
<p>And now, based on all the above, we may explain the distinction: why the rectification through weeping is effective for the internal bond of the heart, but not for the garments of impurity — namely the garments of thought, speech, and action — when contaminated by the impurity of the physical world. For at first glance, since this weeping comes from the level of the essence of the soul — the "Yechidah" — to uproot the foreign desire that is tied to the heart, how much more so should it be able to uproot the external garments, like thought, which are more superficial than the heart's inner desire.</p>	<p>וּמְעַפְתָּה הַגָּה יֵשׁ לֹוֹמֶר הַהַפְּרִישׁ שְׁיוּעֵיל תִּקְוֹן דְּבָכִיה עַל הַתְּקָשָׁרוֹת פְּנִימִיוֹת הַלְּבָב וְלֹא עַל לְבָוֹשִׁי דְּמָסָא בּוֹתָה דְּמַחְשָׁבָה דְּבָוָר וּמְעַשָּׂה בְּטֻמָּאָת עַוְלָם הַזָּה כ"ו, דְּלָכָא זָרָה אָמ בְּכִיה זֹו בָּאָה מִבָּחִינָת יִחְיָה הַעֲצָמִית לְעַקּוֹר רְצֹן הַזָּר הַאַקְשָׁר בְּלָבָב כָּל שָׁבָן וְקָל וְחוֹזָר שְׁבָכְתָּה לְעַקּוֹר רְצֹן שְׁמָלּוּבָשׁ [בְּלָבּוֹשׁ דְּמַחְשָׁבָה דְּבָוָר וּמְעַשָּׂה כְּוֹ שָׁהָוּ בָּחִינָת חִיצּוֹנִית יוֹתֵר מְרַצּוֹן שְׁבָלָב כ"ו.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

ציוון במשפט תפלה כו

But the essential reason is as follows: Since thought, speech, and action are considered garments separate from the essence of the soul, therefore, on the contrary, this itself indicates that they cannot be rectified through teshuvah or through weeping and the like. For even if the inner desire of the heart is transformed through weeping from the depth of the heart, it does not necessarily drag along with it the garment of thought — for example, sinful thoughts and the like — because the letters of thought that a person contemplated in something impure are essentially separate in being, like a garment that became defiled with filthy stains, and the purity of the heart or immersion in a mikveh does not help for them. Rather, they need separate laundering.

אבל שרש הטעם הוא להיות שפה מהשבה דבר ומעשה
הו בחינת לבושים נפרדים מעצם הנפש הנה אරקה
היא הונעת לומר שאין להם תיקון וברור על ידי
פשוכה בברכה וכיוצא בזה, כי אף גם אם הרצון
הפנימי שבלב נהפה על ידי ברכה מעומק הלב לא מגרה
אחריו כלל לבוש אותן המשפטבה בהרהור עכירה
 וכיוצא בזה מפני שאותיות המשפטבה שחוות באזנה
דבר רע הרי הוא מفرد ב מהותך ב כתמים המזהמים שלא יועל
האדם שנטמא ונתקלך ב כתמים המזהמים שלא אלא אריכים
לهم טהרת הלב או טבילה גופו במקונה אלא אריכים
כבר בפנוי עצמה כ טהרת המשפטבה אין לה תபוי
עם הרצון הפנימי שבענש שטהר בטהרתו כי נשאר
טמאתו ב מהות בפנוי עצמו ונקרה לבושי מסאותה
כידוע

So too with all foreign and alien thoughts concerning vanity, lusts, and worldly desires of animalistic behavior — those letter-forms of thought remain forever. And when the soul departs to wander the world (such as during sleep or at the time of death), all the letter-forms of those thoughts and words also emerge, and they are eternal and enduring. Not a single letter is lost — just as the soul itself is not lost. As explained elsewhere regarding the concept that sin encircles the soul.

וכו כל מחות זרות ונכריות בהבל חמדת ותאות
עלם זה מפעשה בהמה שאותיות הלאה קיימים
לעולם ובצאת הנפש לשוטט בעולם כמו בשנה או
שעת הפטירה יצאו גם כן כל אותן מחות ודברו
כו והן נצויות וקיימים לא תאבד אפיו אותן אחת כמו
שלא תאבד הנפש עצמה כמו שכתוב במקום אחר
בענין עכירה מלפפתו כו

Thus, they are like a physical garment produced through actual action, which has a concrete physical presence and being. And how can its real existence be nullified by removing a spiritual desire from the heart? How much more so for spoken letters — which are even more separate from the essence — and how much more for action, which manifests in actual physical deed and is entirely separate. Therefore, what can weeping of the heart accomplish, after these garments already have a substantial, physical existence? And this suffices to understand.

וקרי זה כמו לבוש גשמי הפשעה בעשיה ופועל גשמי
שישנו לאציותו בהגשות מהות יש וקר מפש ואיך
יבטל מציאות ישותו על ידי עקרות הרצון הרוחני
שבבל וככלא חומר אותן הדרורים הגפרדים מן העצמות
יותר ומכל שבען אותן מחות הפשעה הבא בפועל גשמי
שהוא דבר נפרד לגמור כו ומה יועל להם ברכיה
שבבל אחר שכבר המה במציאות בעשיה גשמי וזה

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

ציוון במשפט תפלה כו

However, it is still not understood: why are these garments called “garments of impurity,” meaning that they contain no aspect of good at all — only evil — to the point that they must be completely removed, as it is written: “And she shall remove the garment of her captivity,” as explained above. After all, even garments are subject to purification and laundering, as it says, “And he shall wash his garments in water,” and this is well known.

The matter is as follows: Since these garments of thought, speech, and action are separated from the essence, they cannot receive any illumination from the essential light of the will — the level of the Yechidah, the hidden great love mentioned earlier, which shines in the Holy of Holies and from which the weeping originates. Therefore, they are more connected to the impurity of externality — that is, the encompassing level of kelipah.

(As our Sages said: “These garments of the sages wore out from their cloaks,” and one who removes or puts on two garments at once — it is difficult for him to retain his learning, as explained elsewhere. And when the Children of Israel were in the highest state of elevation in the days of Moshe, it was said, “Your garment did not wear out...”)

And this is the root of the three completely impure kelipos, which receive from the three garments of thought, speech, and action, as is known. (Now the reason our Sages said “Thoughts of sin are worse than sin” — though seemingly the action of sin is far worse, as it is an actual physical deed and a fully concrete existence, and has no rectification at all — while a thought of sin in the spiritual mind still has some connection to the essence...)

The idea is: “Crowns of impurity” refers to the keter of kelipah, its encompassing level, which rests upon the garment of thought more (as explained elsewhere in regard to the yud-hei of Chochmah and Binah, which are the roots of the negative commandments). And this is why the land was not destroyed due to theft, but because “They have forsaken My Torah...”

אך עדין אין זה מינו למה נקרא לבושה מסוכנותה דהינו שאין בhem בוחינת הטוב כלל רק רע בלבד עד שאריכין בסירה לנמרי כמ"ש והסירה שמלת שביה כו' פנ"ל הלא גם ללבושים יועל טהרה וכבוד כמ"ש וככט את בגדיו בפניהם וכיודע

ו[הנה הענין הוא להיות שלבושים האלה דמחשבה דבר ומעשה להיוthem מפרדים מהעדים לא אין בhem כלל מהארת אור עצמיות הרצון דיחידה בוחינת אבהה רבבה הטערת פנ"ל שמאיר בקדושים שפניהם באהה הקביה פנ"ל ולזאת נתקדים בhem יותר מטמאתה ה欽zonיות דהינו בוחינת מקיפון דקליפה

וכמן"ל הני מני דרבנו דבל[נו] מחייב דיזה כו' והפושט או לובש ב' לבושים כאחד קשא לשכחה כמ"ש במקומ אחר וכשחיי כנ"י במקלית העילוי בימי ('[משה] נאמר שמלת לא בלהה כו

והיא שורש ג' קלייפות הטמאות לנמרי שמקליים מג' לבושים דמחשבה דבר ומעשה בידוע (אך הטעם שאמרו דההויר עבירה קש[ינו] מעבירה דלאורה מעשה העבירה קשא הרבה יותר להיוות בא בפעולה ממש שהוא יש גמור ואין לו תיקון כלל יותר מטמאתה המחשכה במות הרותני שייש לה חبور יותר עם הקצם ('כו),

הענין הוא דכתיר דמסוכנותה הינו בוחינת בחר דקליפה והוא בוחינת הטעות שלhem ששורה על לבוש המחשכה יותר כמ"ש במקום אחר בענין יה' דהארץ ובינה שהם שרש הלא מעשה כו' וכן לא קרבה הארץ ('על גזול כו' רק על עזם תורה כו

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

<p>And this is the meaning of the verse: "And she shall remove the garment of her captivity" — it must be entirely removed; laundering and purification are of no use, for they are garments of total impurity — purely evil — and such filthy garments must be removed completely. One must clothe himself in new, pure, and clean garments, called "garments of the chamber."</p>	<p>וזהו שאמר והסירה שמלת שכיה שאירה השרה לגמר ולא יוציא לבישה וטהרה כי הוא לבושי מסוכנת לגמר [כו] רע גמור שלבושי צואים יסיר לגמר וילבש עצמם לבושים קדושים וטהורים ונקיים הנקראים לבושי דci</p>
<p>(As it says about Yehoshua the High Priest: "Remove the filthy garments from upon him," referring to the sin he committed by not protesting [others' sins]. "And clothe him in festival garments" — that is, garments of acts of righteousness, as will be explained with God's help. And this is sufficient for understanding.)</p>	<p>וכמ"ש ביהושע כהן גדול הסירו לבגדים הקיימים מעליין[ו] כו' שהוא עוון אשר חטא שלא מיתה כו' וללבש אותו מחלצות כו') וקיננו לבוש דמעשה הצדקה (כמו שיבאך בערת השם וק"ל</p>
<p>(However, elsewhere it is explained regarding the verse "and he shall smell the scent of his garments" that these are the garments of Esav, the desirable ones, that become clarified through the garments of mitzvos, which are drawn from kelipas nogah, as it is written: "And the scent of your garments..." — as the Yanuka said, in the scent of his garments, etc. And this refers to garments of purification, which come through cleansing from impurity.)</p>	<p>אך במ"א מבואר בענין וירח ריח בגדיו כו' שהן בגדי עשלו סחמודות שלתפעררים ע"י לבושים דמצות שנלהחים מנוגה כו' קמ"ש ויריח שלמוני כו' קמ"ש הינוק אבריחא דלבושי[ו] כו' וקיננו שגנרא לבושי דci שטהרה מטומאה באה</p>
<p>(And this is like during the time of birur—of MaH refining BaN—of nogah, of which it says: "And all my garments I have washed..." similar to the analogy of one cooking a pot, as explained regarding Terumas HaDeshen. But cleansing helps to the point that it is called a "garment of purification.")</p>	<p>וכמו בזמן הברור דמ"ה לב"ז דנוגה שנאמר וכל מלבושי אגאלתי כו' עד הפשט דמבחן כל קדרה כו' וכמ"ש בעזינו פרומת קדשו אכל מועל לבסה עד (שגנרא לבושי דci</p>
<p>(The matter is that there is a difference between the sackcloth garment of the kelipah, which is of leather, as in "And He made for Adam and his wife garments of skin" and "And sackcloth I shall place as their covering"—like sinful thoughts which are complete evil and the like, which are extremely difficult.)</p>	<p>הענין הוא כי יש הפרש בין לבוש שקיילפה שהוא של עור וכמ"ש ויעש לאדם ולאשתו כתנות עור וכמ"ש ושק אשים כסות[מ] וכמו הרהורי עבירה זרע (גמור וכיוצא בה שקשיין כו</p>
<p>(But in the Torah of Rabbi Meir it is written "garments of light" (with alef) — referring to garments of holiness prior to sin, which are called "supernal radiance" [zohar ila'ah], like the garments of the High Priest, which are called garments of holiness of Supernal Wisdom and not garments of purity.)</p>	<p>ומה שכתוב בחורתו של רבי מאיר כתנות אור באל"ר מהינו לבוש דקדושה שקדם החתה שגנרא זר עלאה (וכמו בגדי כהן גדול שגנרא בגדי קוץ' דחכמה עלאה ולא בגדי טהרה</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
צ"ו במשפט תפ"ה כו

<p>(As is known, the garments of the Kohen Gadol are in wisdom—"the head" as it says, "The Kohen takes the portion at the head," etc.—"He wraps Himself in light like a garment" refers to Torah, which is the Tree of Life, above the Tree of Knowledge, as explained above. For in Chochmah there was no shattering, as it is written "They shall die and not in wisdom.")</p>	<p>פ"דוע בחינת בגדים דכ"ג שהו בחכמה בראש כ"ג נוטל חלק בראשכו. עותה או רשלמה תזרה שהיא בבחינת עז הרים שלמעלה מעז קדעת כפ"ל כי (ב'חכמה לא תהה שבירה וכמ"ש מוות ולא בחכמה כו</p>
<p>(And what is called "garments of purification" are those that are cleansed from impurity precisely—they come from nogah which is a mixture of good and evil, and the evil is refined and becomes entirely pure and good. This is what fell in the shattering from the seven lower middos, etc. And in wisdom it is clarified—to distinguish between the impure and the pure, etc.)</p>	<p>ומה שגקרה לבושי דכי שנפטרים מן הטוימה דזקא) הם מבחן נוגה שהוא מורכב מ טוב ורע מתרבר ונעשה כלו טהור וטוב והוא מה שנפל בשבירה מז' מדות כו' ובחכמה אתבררו להבדיל בין טמא לטהור (כו</p>
<p>(And this is the generality of mitzvos, which are made from garments of nogah specifically. But every mitzvah comes only from the pure and kosher—not from the impure and invalid, like korbanos only from a pure animal, and similarly with all mitzvos—for a stolen lulav is invalid, as explained elsewhere. And this is the meaning of "and he shall smell the scent of his garments," and similarly the garment of tzedakah from the labor of his hands—when done with full kosher integrity.)</p>	<p>ויהינו כלות המצוות שנעשים מלבושים דנוגה זקא) אבל כל מצוה אינה באה רק מן הטהור והפsher ולא מן הטהרא ופסול כמו קרכנות מבהמה טהורה זקא וכיוצא בכל המצוות שער לי ולוב גזול פסול וכמ"ש במקומ אחר, ויהינו וירח ריח בגדיו כו' וכן לבוש דזכאה מיגיע פפיו כו' שבקשות דזקא כו' ודז"ל.</p>
<p>And now, after she removes the garment of captivity entirely, the Congregation of Israel is clothed in garments of purification, which are the garments of the performance of mitzvos. For every mitzvah is done through thought, speech, and action, and there is an opinion that mitzvos do not require inner intention, only the nullification of will in the external faculties of thought, speech, and action, since the deed is the main aspect, not the intention.</p>	<p>והנה אחר שהסירה שמלה שבירה לגמרא כתלבש נסת ישראל בלבושי דכי שהו בבחינת לבושים דמעשה המצוות כי כל מצוה נעשית במחשכה דבר ומעשה ויש מאן דאמר דמצות אין ארכות כינה שבלב כו' רק בטול רצון בחריצים דמחשכה דבר ומעשה כי המעשה עיקר ולא הינה כו</p>
<p>And this is the essential meaning of the verse "Zion will be redeemed with justice"—through weeping that awakens supernal mercy, or through the justice of Torah, as explained above, which transforms evil into good. However, "and her captives with righteousness" refers to captives that come into captivity by the hand of the enemy, meaning under the domain of the other side, the three utterly impure klipos, as discussed above, which contain no aspect of good and have no rectification, and thus must be</p>	<p>וניה כלות ענן הפסוק זה צ"ו במשפט תפ"ה על-ידי בקיה לעורר רחמים רבים או על-ידי משפט התורה כפ"ל שזו להפוך קרע לטוב, אבל ושביה בaczka פירוש שביה שבאים בשבי ביד האויב והנברשותה דנוקרא גימל קליפות הטמאות לגמרא כפ"ל שאין בהם בחינת טוב כלל ואינו להם תיקון וארכין הסרה לגמרא ממשפטם ו הסירה את שמלה שביה מעלה ותתלבש לבושים טהורם שכך נבררו מכל טוימה דרע לגמרא</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

removed entirely, as it is written, "she shall remove the garment of her captivity from upon her."

And this is the garment of righteousness, as it is written, "and he put on righteousness like a coat of mail," and similarly "his clothing was righteousness"—though the simple explanation of "and her captives with righteousness" is that they are redeemed through tzedakah, as in "redeem your sins with charity," because charity saves from death, even from utter evil. Just as "a soul for a soul" applies in death, so too in life—charity, which gives life to the soul of the poor, saves one's own soul from spiritual death, which stems from the crown of kelipah, referred to as one who is dead from the root, and so forth.

And to explain the matter, first we must preface the distinction between the garment of Torah, of which it is written "He wraps Himself with light like a garment." Although it is said, "For the mitzvah is a lamp and Torah is light," still, it is called "a garment," because even the light of the wisdom of Torah that originates from the true Ayin (Nothingness) is found in the dimension of "something" (yesh) as a garment.

However, this garment is of an essential nature and not separate from the essence—like the letters of intellect, where the letters are formed precisely according to the essential nature of the light of intellect in which they are enclosed, and the letters are not separate from the essence of wisdom. Even in the letters that emerge from the five articulatory sources of the mouth, as it is known: "Father (Abba) founded the daughter (Berata)."

And so it is with all the combinations of the 22 letters of the Written Torah: they issue from the essence of Divine wisdom. (And this is the meaning of the "garments of light"—of wisdom, where the garment does not conceal, but on the contrary, through it the essence shines more brightly, as explained elsewhere.

Moreover, it is impossible to replace them, for the letters of the Written Torah come in exactitude, with specific deficiencies and excesses. But the garment of action in mitzvos is a separate

והוא לובוש מצדקה במשפטות וילבש מצדקה בשריון כו' וכו' לובישו מצדקה כו' (אבל הפשט דושביה בצדקה שטפזה בצדקה כמו חטאך בצדקה פרוק כי מצדקה פאל מאנות דרע גמור גם כן דכמו שגופש תפחת גופש במיתה כן בזמנים שצדקה לחיות גופש העני שטפאל נפשו מאנות הרווחני דכתר דקליפה שנקרה מות מעיקרו כו' ודו"ל).

וביאור הדברים הנה תחלה יש להקדים ההפרש שבין לובוש דתורה דכתיב בה עוטה אור פשלמה שאעפ"י שנאמר כי בר מזינה ותורה אור עכ"ז נקרא שלמה כי גם אור החקמה דתורה מאיין האמת תפשא בבחינת יש דלבוש.

אבל לובוש זה בבחינת עצמיות הוא ולא נפרד מן העצם כמו אותיות השכל שלפי עצם מהוית אור השכל כה יתהנה אותיות שיתלכש בך והוא אין האותיות נבדלים מעצם החקמה גם באותיות שפאים בה מואצות דהפה דאבא יסד ברפתא פידוע.

וכך הוא כל צירופי כ"ב אותיות דתורה שבקتاب הדורייתא מחקמה עצמית נפקא (וזהו בתרות אור דחקמה שאין קלובש מסתיר אלא אדרבא על ידו יאיר). אור העצמיות יומר כמו שפטות במקומות אחר

ונם אי אפשר להקליפו שהרוי אותיות דתורה שבקتاب באים בדקודוק חסירות ויתורות כו' ודו"ל, אבל לוביש דמעשיה המצות לובוש נפרד הבא במעשיה שאפשר לפשטן וללבוש לובוש אחר.

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

garment, formed in deed, which can be removed and replaced with another garment.	
And for this reason, all mitzvos are collectively likened to "charity" (tzedakah), for the garment of charity is an actual garment like that of a person, entirely separate from his bodily essence, though it was made by him and fashioned by his effort. In this garment remains only the active force of his deed, which is the most external power—a mere extension beyond the essence.	ועל זה נמשלו כללות המצוות לאזקה דזקא כי לבוש אזקה הוא לבוש ממש כמו לבוש האדם שנבדל לגמרי מעוצמות גופו רק שפלו ועשה ולא נמצא בלבוש זה רק פה פועל המעששה שהוא פה היוטר. חיצוני מבחן התפשטות היוצאת מחוין לעצם כו
And it is like any effort from the palm of his hand (yegia kapo), which is completely separate from his essence, leaving only a trace and external extension of the force of action. Therefore, he may worry slightly over the loss of the work of his hands, but he can quickly forget it entirely, or remove and undo what he built and did, and remake it anew in another manner.	והרי זה כישאר יגיע כפו שהן נבדלים לגמרי מעוצמות רק רשם והתפשטות פה חיצוני לפועל המעששה דיגיע כפו נישאר בהן על פה יזא קצת באבוד מעשה יזא ומיד ישכח ויזוכל לשכח לגמרי או להסיר ולטהר זה. "שבנה ועשה ולושות באבן חדש כו
And so too is the matter of tzedakah, which is called an "act," as it is written, "And the act of tzedakah shall be..."—for it is only in the aspect of the most external kind of influence, because tzedakah is given from the effort of one's hands, in the dimension of deed alone, and not from the innerness of one's soul at all. It derives only from the external expansion of one's power into something separate from himself, which is the act and judgment alone.	וכך הוא עניין אזקה שנבראה מעשה במשפטות ובה, מעשה אזקה כו שהו רק בבחינת השפעה היוטר חיצוני כי אזקה נשפעת מיגיע כפו בבחינת המעששה בלבד ולא מפנימיות שבנפשו כלל רק מחיצימות התפשטות כהו בזכר הנבדל הימנו שהוא מעשה ודין בלבד.
And this is incomparable to the inner type of influence that comes through the power of speech, which has much more inwardness. Even though the body of spoken breath is physical, the power invested in it comes from the light of inner intellect, or from the point of the heart—like words that come from the heart—and it unites more with the essence, as explained above.	ואין זה ערך לגבי השפעה הפנימיות ממנה שהוא שפע הדיבור שיש בבחינת פנימיות הרבה גם שגופו של הכל הדיבור גושם הוא אבל הכח המולבש בו בא מאור השכל הפנימי או מנקות הלב כמו דברים היוצאים מן הלב כו ומתחיד יותר עם העצם כפ"ל
How much more so with the core of the transmission of intellect from teacher to student, which is conveyed through speech—this is even more inward. (And even more so, the inner delight that is clothed and unified within speech, such as one who is visibly speaking with joy, or as it is said, "Worry in a man's heart—let him speak it out," and similar expressions.)	ומכח"כ גופו של השפעת השכל מרוב לתלמיד שפיע על ידי הדיבור שהוא פנימי יותר (וגם פנימיות התענוג שמלובש ומתחיד עם הדיבור כמו ראה מדרשת כו). (וראה מראגה בלב איש ישינה בדיבור וכחני גוני
And there is an even more inward influence than this—like the influence of intimacy (zivug), which is a delight rooted in the very	ויש השפעה יותר פנימיות מזו והוא כמו השפעת הזוג שהוא תענוג עצמי יותר מתענוג שבשלב על פן מולד בדומה כו

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפקה כו

essence, even more than the delight of intellect, and therefore has the capacity to generate offspring in its likeness.	
(And all of these, although they are clothed in the garments of thought or even action, their garments are not separate from the essence, but are unified with it—and it is impossible to replace them.)	וכל אלה אף על פי שנחלבשו בלבושים דמתבבה (גם במעשה אין קלובש נפרד מון העצם אלא מתחנדים בעצם) ואי אפשר להחליפו.
But the garments of action, which are separate—although one may experience pleasure in the deed, such as the act of tzedakah and kindness, for the nature of good is to bestow and to delight in giving money into the hands of the poor—still, the actual act is separate from the pleasure.	אבל לבושים דמעשה הנכון אף על גב דמתענג במעשה זו כמו במעשה האזכה והחסד שמאבע הטוב להיטיב ו[להתענג בנטינה ממון ליד העני מ"מ נכל גורף המעשה מן הענג הנה].
He may replace it with another garment, because the delight is [only] in the kindness and goodness he performs—not necessarily in the monetary gift. He could benefit the poor in another way, not through giving.	ויכול להחליפו בלבוש אחר כי אין הענג [רק] בבחינת החסד והטוב שעולה ואין הניתנה דammo ברכחית לה כי יכול להיטיב לו באון אחר שלא על ידי ניתנה.
(And even with delight that is embedded specifically in the body of the action—such as building a beautiful structure—the act itself is not the main source of pleasure, but rather the aesthetic beauty of the act, which brings delight. Thus, the delight one receives is the essence, not the act itself. The same is true when building a garment or dwelling for the poor—the pleasure derived is distinct, only clothed in the act. And if there were no pleasure, he would not do it at all. Therefore, he may exchange these garments for others.)	וגם בענג המלבש בבחינת גורף המעשה מצד עצמה דזקא כמו לבנות בנין נאה אין המעשה עצמה עקר הענג רק הידoor של המעשה שמהנה מקבל ענג קרי הענג שמקבל הוא העקר ולא גופה של מעשה והה הוא המעשה לאשיות לבוש ודריה לעני הענג שמקבל מהנה נכל רק שמלבש במעשה זו ואילו לא הענג לא היה העשה כלל על פון יחליפנו מלבושים אלו ללבושים אחרים). אחרים כו
And there are many actions in which the act itself is the main source of pleasure, etc. And so it is with the garments of thought and speech—there are also such distinctions... and this is sufficient for the understanding.	ויש מעשיהם הרבה שגופה של מעשה הוא העקר הענג כו. וזה יש בלבוש דמתבבה וZIPOR הפרש הנה כו. ועוד"ל
And from this analogy one may understand the garments of mitzvos. For above, in their root, where they are called “the commandments of Havayah,” as is known, they are in a state of the essential Supernal Delight within them, and they are referred to as the 613 pathways, etc. But when they descend below and become enclothed in matters entirely separate, in the coarse matters of this world, it is like one who delights in a distinct action—the action is	ו贛מה מה יובן בלבושים דמצות, כי למעלה בשרון שנדראות מצות הוי' כידוע, הן בבחינת עצמיות הפענוג העליון שבהן, ונדראות פרן ג ארחין כו. אבל בירידמן למטה שנחלבשו בדים נפרדים לנMRI בענני הגוף דעולם הנה, קרי זה כמו המתענג בענין נפרך, שהמעשה נפרד, והמענוג שמלבש בה פושט עצמו ומחלבש בלבוש רוחני יותר בקבלה עילאה.

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
ציוון במשפט תפלה כו

<p>separate, and the delight clothed within it divests itself and enclothes itself in a more spiritual garment in Supernal Chochmah.</p>	<p>וכידוע, דמעשי ממץאות נעשים לבושים רוחניים לנטה בנו עדן, שעיל ידיהם פשיג הטעות אלקות כו.</p>
<p>As is known, the acts of mitzvos become spiritual garments for the soul in Gan Eden, through which it attains comprehension of Divinity, etc. And how is it possible that the physical act of giving a coin to a pauper should become a garment for the soul? Rather, the delight divests itself and re-clothes itself in a spiritual garment—that is, the spiritual dimension of this act of giving a coin.</p>	<p>ולנטה בנו עדן, שעיל ידיהם פשיג הטעות אלקות כו. ואיך אפשר שנטאות דמעשה נתינת פרוטה לעני תהייה ללבוש לנטה? אלא שהטעונוג פושט ולובש עצמם לבוש רוחני, שהוא בבחינת הרוחניות של מעשה זו. של נתינת פרוטה</p>
<p>And all the more so, if it is mixed with good and evil, such as giving in order to become proud, etc., the garment is clarified and refined, or the filthy garments are removed and it is reclothed in another garment—but still one that is analogous and patterned after the particular mitzvah-action that was performed. This is the meaning of the immersion in the River Dinur (fiery river) that the souls immerse in upon their ascent, to remove from themselves all letters of stray thoughts and idle matters of this world that they received, as well as mixed thought, speech, and action in Torah and mitzvos that contain both good and evil—which are then refined there, etc.</p>	<p>ומכל שהוא אם מעירב טוב ורע, כמו לחתיך כו, שאברה לבוש ועושן אותו לבושך כי, או שישירו לבושים הקיימים וילבשו אותו לבוש אחר— רק שהוא מעין וודגמא של אותו מעשה המיאה שעה דוקא. והוא עבון הטעילה בנהר דינור, שהנשות בעלוטו טובלו שם לחשיר מינם כל אמות דההורי מחשכה וזכרים בטעלים דעולם זהה שקבלו, וגם מחשכה דיבור ומעשה דתורה ומאות שפערבים טוב ורע מתקרים שם כו.</p>
<p>And regarding this it is said: "Like a garment You will change them." So too, the garments of thought, speech, and action are transformed through refinement. It is like the example we observe—that thought does not remain static, but roams in varying letter combinations: the first combination passes and the next comes, etc. But in speech, change is not as rapid, for one can remain longer in specific combinations, though it is still within one's power to switch from one phrase to another. However, in action, change is not as easy as in speech, for it is difficult to reverse an action, undo the first act, and redo it anew, etc.</p>	<p>ועל זה נאמר: "בלבוש תחלים". כה הלבושים דמעשכה דיבור ומעשה מהתקלים על ידי כבוריים. על דקה משל כמו שאנו רואים שאין המכחשה עומקה, אלא תשוטט בצרופים שונים: הארוּף הראושׂן קלף ו עבר ו והשנִי בא כו. אבל בדיבור אין החילוף במהירות כזו, כי יכול לנוכח בצרופים מיחדים, רק שביכלותו להפוך ולנהליף בדיבורו מצרוף לצרוף כו. ובמעשה אין החילוף בקהל כמו בדיבור, כי בקושי בא חילוף המעשה לשונות ולסתור מעשה קראשׂן ולשנותו מחרשׂ כו.</p>
<p>And this is the meaning of "and her captives through tzedakah"—which refers to the most external act. But the clarification is more difficult: whether in mixed good and evil within mitzvos, or in the removal of evil from filthy garments—which only comes about through the refinement of the ultimate action.</p>	<p>ונזהו "ושביה באזקה" שהיא המעשה החיצוני יותר, אבל הבהיר קשיה יותר, בין במערב טוב ורע שמאזות, בין בקשרת הרע הלבושים צוים שבא במעשה רק אחר הבהיר דמעשה היותר אחרון.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט תִּפְדָּה כָּו

For the beginning is wedged in the end—specifically the final act is what arose first in thought, as is known. Therefore, it is written “and her captives,” which refers to the captive garments of thought, etc., are exchanged through tzedakah automatically, because all follows the conclusion of action specifically, for the above reason.

הנה בעוין תחלתן בסוף—סוף מעשה דזקאה הוא שעליה במשפטה תחוללה פחדה. ולזאת אמר: “ושביה”—דשביה דמשפטה כו— “בצדקה יחוליפם” מפילה, כי הכל הולך אחר סוף מעשה דזקאה מעתם הניל.

And as is written elsewhere regarding the verse: “And may the pleasantness of Hashem our G-d be upon us, and establish for us the work of our hands,” the emphasis being specifically on “the work of our hands,” as it is written, “You establish me through tzedakah,” and this is the idea.

וכמו שכתבוב במקום אחר בענין “ויהי נعم הוילאיינו עליינו ומעשיה ידינו כוננה עליינו ומעשיה ידינו” דזקאה, וכמו שכתבוב “בצדקה תכונני”, וזה ל

(And this is the meaning of “and her captives”—referring to the matter of that which fluctuates to and fro, which is the return of the garments of thought, which depend specifically on the act of tzedakah. And that is the idea.)

ויהיינו “ושביה” דבר השב אנה ואנה, והוא השבות) דלבושים דמחשבה שטויים במשפטה האזכרה דזקאה, וזה ל

[NOTE Summary]

The discourse begins by interpreting the verse “במשפט תפדה ציון ושביה בצדקה” as referring to two stages of redemption: Tzion is redeemed through Torah—“mishpat”—while the captives, the “shvuyim,” are redeemed through tzedakah. The Mitteler Rebbe explains that “Tzion” alludes to the inner soul, while “shvuyim” are the outer garments—thought, speech, and action—taken captive by the klippos (forces of spiritual impurity). Torah refines the inner self; tzedakah purifies the outer garments, especially when they have become tainted by sin or selfish motives.

He distinguishes between garments of Torah and of mitzvos. Torah garments are inherently unified with the light of divine intellect—“כognota or”—a light-revealing garment that can never be separated from its source. Mitzvos, however, form garments through physical deed—external, potentially separable, and changeable. Yet through refinement and intention, even the lowest physical act becomes a conduit for divine pleasure and unity.

The Rebbe draws attention to the differing mutability of thought, speech, and action: thought is most easily exchanged, followed by speech, and lastly action, which resists change. Thus, action—though external—is the ultimate frontier of transformation. Even mitzvos done without full kavana (intention) still elevate the world because the action carries divine will.

He also explains the difference between the garments of Gan Eden and those of this world. In the World to Come, garments of mitzvos ascend with the soul and become conduits for divine perception. The soul is clothed in its deeds, but only after they are refined of coarse or impure

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

ציוון במלשנת תפלה כו

motivations. The river "Dinur" in Gan Eden cleanses the soul of foreign influences—impure thoughts or compromised mitzvos—so the garments can truly reflect divine light.

In the final section, he returns to the concept that all follows the final deed—**מעשך מושך**. The captives (**שביה**) are returned through tzedakah because it represents the lowest form of divine service, yet contains the greatest redemptive power. When the garments are purified, they become not only worthy of Gan Eden, but also capable of revealing Atzmus (essence)—for the lowest action reaches the highest source.

Practical Takeaway

Don't underestimate the power of action. Even a small deed—like giving a coin to tzedakah—has eternal spiritual weight. You may not always feel inspired or have the perfect kavana, but when the act is aligned with Hashem's will, it forms a garment that clothes your soul in the World to Come. If you refine your intentions over time, your actions become vessels for divine delight. It's not just about feeling spiritual—it's about doing, consistently and humbly.

Chassidic Story

The Mitteler Rebbe once visited the home of a simple Chassid who had dedicated himself to performing mitzvos with great precision but minimal understanding. During the visit, the Rebbe lingered over a worn pair of tefillin that belonged to the Chassid. Later, the Rebbe confided to his students: "These tefillin shine in the upper worlds with such brightness that even angels must shield their gaze. Not because of learning—but because of mesirus nefesh in action."

When asked to elaborate, the Rebbe explained: "This man wakes before dawn, walks a long distance through snow, and wraps his tefillin with trembling hands, saying every word slowly, even though he doesn't understand the deeper meaning. Yet his sincerity and labor polish those tefillin into a garment of light."

(Source: *Shemuos VeSippurim*, vol. 2)

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse can be read as a profound map of **spiritual rehabilitation through emotional and behavioral refinement**, especially for souls trapped in internal exile.

It begins with a vision of the soul in a fallen state—**wearing the “garments of captivity”**, symbolic of negative habits, intrusive thoughts, and shameful actions that enshroud our inner divine self. These garments are not neutral—they are often so steeped in impurity that they must be fully removed, not merely refined. In therapy terms, this aligns with behaviors rooted in trauma or compulsions that cannot simply be managed or “worked with”; they must be **cut off**, because they no longer serve life or growth.

Mitteler Rebbe

Parshas Devarim

ציוון במלשנת תפלה כו

Yet, not all struggles are evil. The Rebbe distinguishes between two types of inner exile:

- Some garments (actions/thoughts) are *redeemable*—the person has stumbled but still maintains internal yearning. These require **tears and tenderness**—what the discourse calls *weeping for the mother and father*. This is emotional processing: crying over lost innocence, distorted attachment, missed guidance, or emotional estrangement.
- Others, however, are purely destructive—"garments of captivity" from the kelipah—the spiritual term for complete misalignment. These need *total shedding*, paralleling therapeutic interventions like boundary-setting, exposure therapy, or somatic release.

The journey then shifts. Once the impure garments are removed, the soul is reclothed—not with mystical light, but with **the simplest acts of goodness**: doing a mitzvah, giving tzedakah, honoring someone, showing up for prayer. These are “garments of purification”—not born of ecstasy, but of **willful commitment**. The Rebbe insists that **action matters more than intention**, and even unfeeling deeds can become spiritual garments if they are done with halachic integrity. In psychological terms, **ritual action precedes emotional transformation**. Structure can heal when emotion is numb.

Yet, the discourse moves further: not all garments are external. There is a world of garments made from thought and speech. These are subtler—closer to the self—and thus, harder to change. A person can change behaviors (like charity), but changing thought patterns or speech (such as self-loathing, rationalization, or sarcasm) takes deeper work. It parallels **cognitive restructuring** or **IFS-style parts dialogue**, where the inner voice must be gently noticed and retrained.

At the highest level, we encounter the garments of **Torah and mitzvos as they exist in their divine source**. The Rebbe teaches that in Gan Eden, the soul is reclothed with *spiritualized forms* of the mitzvos it performed. This is the process of **integration**: taking what was once external and reframing it in the psyche as internal strength, memory, and identity. Even the flawed deeds, once refined, become garments of clarity—like reprocessing trauma into resilience.

Finally, the Mitteler Rebbe offers the symbol of the **River of Fire** (נהר די נור)—a realm where all mixed-up garments are cleansed, all intrusive thoughts and impure motivations are burned away. In therapy, this evokes the experience of emotional catharsis: when long-buried feelings emerge, are held in compassion, and dissolve in the light of truth. This is not punishment. It is cleansing. It is where the soul becomes light again.

Story

Mitteler Rebbe
Parshas Devarim
צ"ו במשפט תפלה כו

A young man once came to the **Mitteler Rebbe** brokenhearted. He had wandered spiritually, indulging in destructive behaviors, and was now overwhelmed with shame. The Rebbe listened deeply, then said: “My son, a soiled garment is not burned. It is washed.”

The chassid asked, “But what if it is torn?”

The Rebbe answered, “Then it must be stitched. And if you do not know how to sew, then you come to me—and I will teach you how to stitch.”

He paused, then added with tears in his eyes: “And if your hands are trembling too much from sorrow, then I will stitch it for you. But you must let me help.”

This young man went on to become one of the most luminous chassidim of that generation—not because he never sinned again, but because he allowed his brokenness to be clothed in honesty, discipline, and ultimately, joy.

(Source: Shivchei Admor HaEmtzai, oral tradition preserved by the Lubavitcher Rebbe)

END NOTE]